

ពិភពនៃលេវីវ៉ែន

White Young Jeon

ITCS

ពិភពលោកវិវិធី

យើងត្រូវបានភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ ដែលបង្កើតលោកកិយនៅក្នុងលោកកុហ្មត្តិ ហើយទាក់ទងនឹងព្រះនៃការប្រោសលោះ ឥឡូវនេះ យើងជួបព្រះត្រង់កបរិសុទ្ធដែលគង់នៅបណ្តែតលើស្ថានសួគ៌ជាបណ្តែតនៃព្រះគុណនៅទីបរិសុទ្ធនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ការបើកសម្តែងនៃលេវីវីន័យបានបង្ហាញម្តងហើយម្តងទៀត តាមរយៈការបង្ហាញព្រះលោហិតនៃព្រះរាជបុត្រា - នៃព្រះក្រោមការទាមទារនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះវរបិតា - និង តាមរយៈការប្រោសនៃព្រះវិញ្ញាណបានធ្វើឡើងវិញជាច្រើន។

ព្រះយេស៊ូបានបង្កើតការតាំងសញ្ញាជាមួយនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ នៅលើភ្នំស៊ីណាយ ដើម្បីបញ្ចប់កិច្ចការនៃការប្រោសលោះតាមរយៈការទូលអង្គរបស់លោកម៉ូសេក្នុងការបើកទ្វារនៃពិភពដើមដំបូង ជាទ្វារនៃបណ្តែតរបស់ព្រះហើយធ្វើឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់បានចូលរួមក្នុងព្រះគុណ ពីព្រោះគម្ពីរលេវីវីន័យបើកយបង្ហាញពីការបើកសម្តែងនៃការជំនួសដែលអាចស្តារឡើងវិញ នូវលក្ខណៈនៃភាពបរិសុទ្ធដែលនឹងអាចមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ ដោយការដកយកអំពើបាបចេញតាមរយៈការបង្ហាញព្រះលោហិត។

ព្រះយេស៊ូបានបើកសម្តែងនូវលក្ខណៈផ្តាច់បាបក្នុងកណ្តាលលោកកុហ្មត្តិ។ ហើយជួនកាលទ្រង់បានបង្ហាញពីការប្រោសលោះ ហើយនៅក្នុងនិក្ខមនំដែលត្រូវបានសម្រេចដោយការជំនួសតង្វាយនៃការប្រោសលោះ ពីអ្នកផ្សះផ្សាតាមរយៈនិមិត្តសញ្ញា និង និមិត្តរូបជាច្រើន នៅក្នុងលេវីវីន័យ ព្រះបានផ្តល់ព្រះគុណដោយប្រើប្រព័ន្ធរោងឧបោសថដល់ប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់។ នេះគឺជាការបើកសម្តែងលើកដំបូងដែលពន្យល់អំពីវិធីសាស្ត្រ និង ប្រសិទ្ធភាពនៃ តង្វាយធួន និង បាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និង កណ្តាលហេព្រើដែលបកប្រែយ៉ាងច្បាស់អំពីការនេះ។

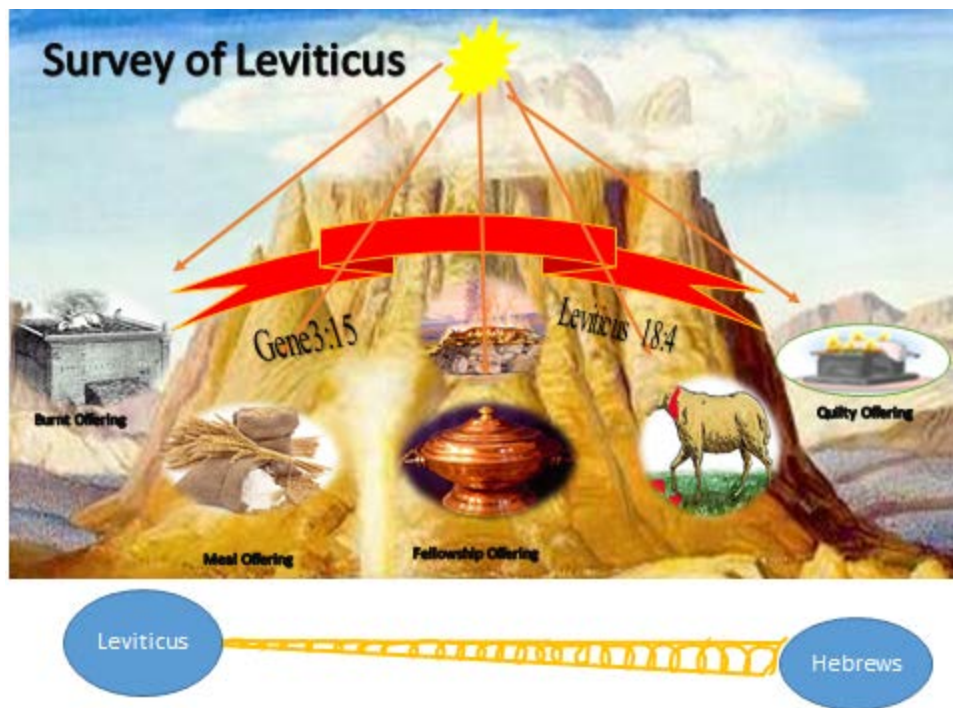
ថ្វីបើយើង ហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ធុញទ្រាន់ក្នុងការអានកណ្តាលលេវីវីន័យក៏ដោយ ក៏ប្រធានបទនេះផ្តោតលើរបៀបពិតប្រាកដដើម្បីស្តារឡើងវិញនូវភាពបរិសុទ្ធនៃប្រជាជនសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ដែលជាវិធីនៃការអត់ទោសបាបតាមរយៈការបង្ហាញឈាម ដូច្នេះ យើងអាចរីករាយនឹងព្រះគុណយ៉ាងសំខាន់របស់ព្រះ ដោយសារតែប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះកំពុងធ្វើតាមរយៈឈាម ជាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ជាការពិតការប្រោសលោះដ៏ថ្លៃថ្លា ដ៏អស្ចារ្យនេះ បានបង្ហាញពីផលផ្នែកដ៏មានឥទ្ធិពលថែមទៀត នៅក្នុងលេវីវីន័យដោយនិមិត្តសញ្ញា និង និមិត្តរូប។

ដូច្នេះ អ្នកសរសេរកណ្តាលហេព្រើពន្យល់ថា “ហើយដែលមានសំដេចសង្ឃឹមដ៏ធំៗអង្គត្រួតលើដំណាក់ព្រះនោះត្រូវឲ្យយើងចូលទៅជិតទាំងមានចិត្តស្មោះត្រង់ នឹងចិត្តដឹងពិតប្រាកដ ហើយសេចក្តីជំនឿ ព្រមទាំងមានចិត្តបោះព្រែកជាស្មារតីរួចពីបញ្ញាចិត្តដែលសៅហ្មងផង ហើយបានលាងរូបកាយនឹងទឹកដ៏ស្អាតដែរ” (ហេព្រើ 10: 21-22)។ បុរសម្នាក់ដែលបានឃើញការពិតនៃលេវីវីន័យជាព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើន នៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញក្នុងលេវីវីន័យ។ ចាប់តាំងពីការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទជាលើកដំបូងមកកាន់ពន្លឺកិច្ចផ្ទាល់របស់ទ្រង់ និង ការផ្តាច់របស់ទ្រង់បានសម្រេចលើប្រធានបទនៃលេវីវីន័យ។ ហើយការប្រោសលោះត្រូវសម្រេចសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដោយកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅទីបំផុតវានឹងនាំមកនូវការស្តារឡើងវិញនៃរូបផ្ទះរបស់ព្រះ ដែលជាប្រធានបទរបស់យើង។ នៅលើផែនដីនេះ យើងជាអ្នកដែលទទួលបានលក្ខណៈរបស់ព្រះ, សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់នឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារូបផ្ទះនៃព្រះតាមរយៈការបង្ហាញឈាមនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងនៅជាមួយទ្រង់អស់កល្បជានិច្ច។

សេចក្តីបង្រៀនទី១ ការវិនិច្ឆ័យលើកលែងលេវីវិធី

គោលគំនិតជាប្រភព

1. ភាពភ្លឺច្រើននៅលើភ្នំស៊ីណា - លេវីវិធីផ្ដោតទៅលើប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយរបស់ព្រះដែលបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដែលយាងចុះមកលើភ្នំស៊ីណាយ។
2. ការបង្ហាញសត្វគោនៅក្នុងមួយនៅចំណុចភ្នំស៊ីណាយ - លេវីវិធីបង្ហាញឲ្យយើងឃើញព្រះដោយការបង្ហាញសត្វដែលចង្អុលទៅកាន់ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
3. ជ្រុងទាំង៥ដែលត្រូវបានតភ្ជាប់ជាមួយការថ្វាយតង្វាយជាឈាម - គោលបំណងនៃការថ្វាយតង្វាយទាំងប្រាំប្រភេទ៖
 - 1) ជ្រុងទី១ - តង្វាយដុតត្រូវការសកម្មភាពនៃការដាក់ដៃពីលើផ្ដោតលើតង្វាយឲ្យជូននឹងបាប។
 - 2) ជ្រុងទី២ - តង្វាយម្សៅគួរតែថ្វាយទៅព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា។
 - 3) ជ្រុងទី៣ - ថ្វាយតង្វាយមេត្រីជាមុនដើម្បីជាការប្រកបគ្នារវាងអ្នកថ្វាយ និង ព្រះ។
 - 4) ជ្រុងទី៤ - តង្វាយលោះបាបត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះដើម្បីដកនូវអំពើបាបចេញ។
 - 5) ជ្រុងទី៥ - គេថ្វាយតង្វាយសម្រាប់ការរំលងរបស់បុគ្គលណាម្នាក់ ទុកជាការរំលឹកពីអំពើបាបរបស់គាត់។
3. ពីប្រកបចូលនៃទ្វារចូលរហូតដល់ប្រកបទ្វារចេញ - គោលការណ៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 3:15 ត្រូវបានអភិវឌ្ឍទៅជាគោលការណ៍នៃជីវិតនៃលេវីវិធី 18: 5 “ដូច្នេះ ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាកាន់តាមអស់ទាំងច្បាប់នឹងបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មានរបស់អញ បើអ្នកណាកាន់តាម នោះនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីទាំងនោះឯង អញនេះគឺជាព្រះយេស៊ូវ”។
4. ចំណុចវិវត្តពីគម្ពីរលេវីវិធីទៅហេប្រើ - សំបុត្រអេភេសូរបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ។
5. បដិព័រនៅក្នុងរង្វង់មួយនៅចំណុចនៃភ្នំ - លេវីវិធីផ្ដោតលើប្រធានបទពីរ៖ តង្វាយ (1-10) និង ភាពបរិសុទ្ធ (11-27) ។

សេចក្តីបង្រៀនទី១

ការពិនិត្យលើកណ្តាលលើវីរីនីយ

បទគម្ពីរ: លេវីវីរីនីយ 18:5

ខសំខាន់: “ដ្បិតអញជាព្រះយេស៊ូវដែលបាននាំដល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីរ្យូមក ដើម្បីនឹងធ្វើជាព្រះនៃដងរាល់គ្នា ដូច្នេះចូរឲ្យដងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធចុះ ដ្បិតអញបរិសុទ្ធ” (លេវីវីរីនីយ 11:45)

ការសង្កេតពិនិត្យ: ការបើកសម្តែងការប្រោសលោះនៅក្នុងលេវីវីរីនីយផ្តោតលើប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយដែលត្រូវបានធ្វើឡើងបន្ទាប់ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានចូលរួមក្នុងការតាំងសញ្ញាជាមួយព្រះ ដែលគង់នៅលើភ្នំសីណាយ។ វាបង្ហាញថា ជីវិតរបស់ប្រជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ វិធីស្តារឡើងវិញរបស់អ័ដាម និង អេវ៉ាដែលត្រូវបានដេញចេញពីសួនច្បារអេដែនត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈការថ្វាយតង្វាយជាការបង្ហូរឈាមដើម្បីឲ្យបានទៅជិតព្រះច្បាស់ជាងមុន។ តាមន័យលេវីវីរីនីយបានបង្ហាញថា ប្រសិទ្ធភាពនៃការប្រោសលោះត្រូវបានពិសោធដោយការថ្វាយតង្វាយជាឈាម។ វាត្រូវបានសរសេរឡើងដើម្បីបង្ហាញពីការពិតនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងមនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញាច្រើនជាង ជាក់ស្តែងនៅក្នុងលោកីយនេះ មានតែតាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

ការពន្យល់: ការពិនិត្យលើកណ្តាលលើវីរីនីយ

1. ប្រធានបទនៃកណ្តាលលើវីរីនីយ

- 1) លេវីវីរីនីយផ្តោតទៅលើប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយដែលព្រះបានបង្កើត។
- 2) លេវីវីរីនីយបង្ហាញថា យើងអាចជួបនឹងព្រះដែលមានព្រះជន្មគង់នៅដោយការបង្ហូរឈាម។
- 3) លេវីវីរីនីយបង្ហាញពីនិមិត្តរូប នៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាវិធីតែមួយគត់ដែលអាចប្រោសលោះដោយបានលើកឡើងម្តងហើយម្តងទៀត។

2. តង្វាយទាំង៥ និង គោលបំណងនៃតង្វាយទាំងនេះ

- 1) ការថ្វាយតង្វាយដុតត្រូវធ្វើឡើងដោយដាក់ដៃលើដើម្បីផ្តោតលើតង្វាយជូននឹងបាប។
- 2) តង្វាយម្សៅត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា។
- 3) យញ្ញបូជាមេត្រីត្រូវបានថ្វាយសម្រាប់ការប្រកបរវាងព្រះ និង អ្នកថ្វាយ។
- 4) តង្វាយជូនគឺដើម្បីដកយកអំពើបាបចេញ។
- 5) ការថ្វាយយញ្ញបូជាសម្រាប់អំពើល្អពីការប្រមាថ គួរតែត្រូវបានលើកគោលការណ៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ (3:15) ត្រូវបានវិវត្តទៅជាគោលការណ៍នៃជីវិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលេវីវីរីនីយ 8:4 «លោកម៉ូសេធ្វើតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបង្គាប់មកលោក។ ពួកគេជួបជុំគ្នានៅមាត់ទ្វារជួបព្រះអម្ចាស់។ សំបុត្ររបស់ហេព្រើរបានបង្ហាញថាប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយ ត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

5. កណ្តាលលើវីរីនីយ៍ផ្ដោតលើប្រធានបទពីរ គឺការថ្វាយ (1-10) និង ភាពបរិសុទ្ធ (11-27)

1) ឈ្មោះ: ឈ្មោះលើវីរីនីយ៍បានចេញមកពីប្រធានបទនៃមាតិកាតាមរយៈកំណែ Virgate និង LXX ។ ចំណងជើងនៃអត្ថបទដើមត្រូវបានក្លាយជា Waywad (គាត់បានហៅ) ។ ដោយសារលើវីរីនីយ៍គឺជាស្ថានដែលតភ្ជាប់ទៅគម្ពីរសញ្ញាថ្មីវាត្រូវការការបកប្រែជានិមិត្តរូប។

2) រចនាសម្ព័ន្ធ: បង្ហាញពីរចនាសម្ព័ន្ធយ៉ាងច្បាស់លាស់

3) សារនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងបរិបទពីមុនតក់ចាស់

4) ភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ - ទោះបីជាយើងមិនអាចស្គាល់ច្បាប់នៃរាល់ការថ្វាយយញ្ញបូជាក្នុងលើវីរីនីយ៍ និងការជម្រុញពីភាពបរិសុទ្ធ ព្រមទាំងការសំអាតគំនិតច្នៃប្រឌិតក្តី តែការពិតជាក់ស្តែងគឺថា យើងគួរតែបរិសុទ្ធដូចជាព្រះ។ (11:45, 19: 2, 20, 26)

ប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយ - វាបានធ្វើឲ្យមានទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញាដោយប្រើវិធីសាស្ត្រចំនួនបី៖

- 1) វាគឺជាអំណោយដែលព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញាបានប្រទានដល់អ្នកថ្វាយបង្គំទ្រង់។
 - 2) វាបង្ហាញពីទំនាក់ទំនង និង ការប្រកបគ្នារវាងដៃគូនៃការតាំងសញ្ញា ។
 - 3) វាព្យាបាលទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ដូច្នេះ យើងមើលឃើញលក្ខខណ្ឌនៃការតាំងសញ្ញាជាច្រើននៅក្នុងលើវីរីនីយ៍។
- ក្នុងការថ្វាយយញ្ញបូជាដើម្បីធ្វើឲ្យបានបរិសុទ្ធ ហើយធូន នឹងអំពើបាប និង ភាពទន់ខ្សោយ។ ល។ មានដង្ហើមប្រាំប្រភេទ៖

- 1) តង្វាយដុត - តង្វាយដុតមានន័យថា ការលើកឡើង (HOLA) បង្ហាញពីការថ្វាយក្លិនឈ្ងុយឡើងទៅព្រះ ហើយផ្ដោតលើតង្វាយធូននឹងបាប។ ដូច្នេះ សកម្មភាពជាក់ដៃលើតង្វាយមានន័យថា (បានអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើ) ។
- (2) តង្វាយម្សៅ-ត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា នោះវាត្រូវបានបកប្រែជាការថ្វាយ។ (ចៅហ្វាយ 3:15 17-18, 2 សាំយ៉ូអែល 8: 6)
- (3) តង្វាយមេត្រី- (7: 11-38) - ការថ្វាយតង្វាយដែលត្រូវបានគេហៅថា Salom (សន្តិភាព) មានន័យថា៖ ការប្រកបរវាងព្រះ និង អ្នកថ្វាយបង្គំ។
- (4) តង្វាយធូបនឹងអំពើបាប - គឺជាតង្វាយដែលបានលុបលាងអំពើបាប។
- (5) តង្វាយលាបំណន់ - វាត្រូវបានគេថ្វាយ, ដូចដែលអំពើបាបរបស់មនុស្ស នឹងត្រូវបានចងចាំថា ខ្លួនគួរតែថ្វាយដល់ព្រះ។

ក.គោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញា។ គោលការណ៍នៃការតាំងសញ្ញាដោយម៉ូសេត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងលើវីរីនីយ៍។ លើវីរីនីយ៍ 18: 4 ចែងថា *"ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នារក្សាបញ្ញត្តិរបស់អញ។ ហើយកាន់តាមអស់ទាំងច្បាប់របស់អញវិញ ដើម្បីនឹងប្រព្រឹត្តតាម អញនេះ គឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯងរាល់គ្នាដូច្នេះ ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាកាន់តាមអស់ទាំងច្បាប់នឹងបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មានរបស់អញ បើអ្នកណាកាន់តាម នោះនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីទាំងនោះឯង អញនេះគឺជាព្រះយេហូវ៉ា ។ (18: 5)"* គឺដូចគ្នានឹងគោលការណ៍ដែលអ័ដាយបានទទួលជាលើកដំបូងចេញពីព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ 2:17, 3: 3) ការរក្សាគោលការណ៍នេះបានធ្វើឲ្យពួកគេមានជីវិតរស់នៅជាមួយព្រះ ប៉ុន្តែ ការមិនស្តាប់បង្គាប់នឹងធ្វើឲ្យពួកគេធ្លាក់ពីព្រះគុណនៃព្រះវិញ។

ខ.ភាពជាសម្តេចសង្ឃ - ព្រះបានតែងតាំងក្រុមគ្រួសារអឺរ៉ុនជាសង្ឃ ដើម្បីបង្ហាញឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានឃើញភាពបរិសុទ្ធព្រោះពួកគេជាប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញា។ ដូច្នេះហើយ ព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់ថា គ្រួសារអឺរ៉ុនគួររក្សាច្បាប់ជាសង្ឃ ដើម្បីបង្ហាញពីភាពជាសង្ឃ និង ភាពបរិសុទ្ធដែលព្រះទាមទារឲ្យអ៊ីស្រាអែលរាស្ត្រជាបេសទ្រង់បានរស់នៅ។ ការរស់នៅ និង សេចក្តីស្លាប់របស់អ៊ីស្រាអែលគឺពឹងផ្អែកលើភាពជោគជ័យ និង ការបរាជ័យនៃការថ្វាយតង្វាយ។ វាជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីស្តារស្ថានច្បារអេដែនឡើងវិញ។ ដូចជាសេចក្តីអាម៉ាស់របស់អ៊ីស្រាអែល និង អេវ៉ាត្រូវបានគ្របបាំងដោយស្បែកសត្វ លេវីវិន័យបង្ហាញថា នៅពេលដែលព្រះទទួលយកតង្វាយ នោះយើងអាចចូលរួមជាមួយព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធក្នុងការប្រកបជាមួយទ្រង់។

មានតែតាមរយៈការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាការបំពេញនៃការថ្វាយតង្វាយ ដែលបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពនៃតង្វាយធួននឹងបាប និង តង្វាយមេត្រី។ អ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់អាចចូលទៅកាន់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅដោយមានទំនុកចិត្តថា ទ្រង់ជាសម្តេចសង្ឃដ៏ពិត (1ពេត្រុស2:9) តាមរយៈការលះបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទជាយញ្ញបូជាអស់កល្បជានិច្ចនៅលើឈើឆ្កាង (ហេព្រើរ10:22,អេភេសូរ 3:12) ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាស្តង់ដារជីវិតរបស់អ្នកដែលសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាសង្ឃដ៏បរិសុទ្ធ ដែលបានថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាយញ្ញបូជារស់។ (រ៉ូម 12:12)។

ទំនាក់ទំនងរវាងកណ្តាលលេវីវិន័យ និង កណ្តាលហេព្រើរ - អ្នកនិពន្ធនៃសំបុត្រហេព្រើរសង្កត់ធ្ងន់ថា ប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយទាំងអស់នៅក្នុងកណ្តាលលេវីវិន័យត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ទោះបីជានៅក្នុងបរិយាកាសខាងក្រៅវាអាចប្រៀបធៀបទៅនឹងការនេះបាន តែនៅក្នុងបរិយាកាសដែលមានប្រសិទ្ធភាពវាមិនអាចប្រៀបធៀបបានទេពីព្រោះការមួយគឺជាស្រមោល ប៉ុន្តែមួយទៀតគឺជាការពិត។ ដូច្នេះ យើងសារភាពថា លេវីវិន័យមិនមែនជាកណ្តាលដែលគួរឲ្យធុញទ្រាន់នោះទេ ប៉ុន្តែវាជាកណ្តាលមួយដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ ព្រោះវាដុតភ្លើងដ៏សន្ទោសនៅទៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ដោយសារវាបង្ហាញពីព្រះគុណពេញលេញនៃសេចក្តីប្រោសលោះដល់យើង ហើយយើងរៀនពីការពិតនៃលេវីវិន័យតាមរយៈការយល់ពីសំបុត្ររបស់ហេព្រើរ។

គ. មាតិកានៃកណ្តាលលេវីវិន័យ:

- (1) ច្បាប់ដែលព្រះបានប្រទានឲ្យម៉ូសេនៅលើភ្នំស៊ីណាយ រួមបញ្ចូលក្រិត្យវិន័យនៃជីវិតជាតិផ្ទាល់ខ្លួននៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល។
- (2) លេវីវិន័យដែលជាការណែនាំពីការថ្វាយបង្គំ សម្រាប់ប្រជាជាតិថ្មី ដែលត្រូវបានហៅឈ្មោះចេញពីក្នុងសម្ព័ន្ធលេវីដោយរក្សាពិធីនៃការថ្វាយតង្វាយ និង រក្សារក្សៀងប្រដាប់នៃរោងឧបោសថ។
- (3) លេវីវិន័យផ្តល់ចម្លើយចំពោះសំណួរពីរ អំពីរបៀបដែលមនុស្សមានបាបចូលមកជិតព្រះ (តាមរយៈយញ្ញបូជាសត្វ) និង របៀបដែលពួកគេរក្សាទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ (តាមរយៈការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់) ។
- (4) យញ្ញបូជាដែលអ៊ីស្រាអែលត្រូវបាននាំចេញពីអេស៊ីប បានថ្វាយដោយវិធីពិស្តារលម្អិតត្រូវបានសម្រេចដោយការថ្វាយបង្គំក្នុងព្រះគ្រីស្ទនៅគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ យើងអាចមើលឃើញការពិតនៃនិមិត្តសញ្ញា

ក្នុងលេវីនៅក្នុងពន្លឺចេញពីកណ្តាលហេព្រើរ។ អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានបំពេញជាមួយអ៊ីស្រាអែលថ្មី ជាក្រុមជំនុំ, ពួកលេវី សម្តេចសង្ឃចូលទៅក្នុងសង្ឃប្បវេណី គ្រីស្ទាន ការថ្វាយយញ្ញបូជាសត្វចូលទៅក្នុងការសុគត របស់ព្រះគ្រីស្ទមានប្រសិទ្ធិភាពបណ្តោះអាសន្នពីយញ្ញបូជាចូលទៅក្នុងប្រសិទ្ធិភាពអស់កល្បជានិច្ចនៃ ឈើឆ្កែង។

យ. ការបែងចែកនៅកណ្តាលលេវីន័យ

1. ការបែងចែក:

- (1) តង្វាយ (1-10)- តង្វាយកក្កដា (1-3), តង្វាយឲ្យជួន (4-7), តង្វាយនិមិត្តរូប (8-10)
- (2) ភាពបរិសុទ្ធ (11-27)- ភាពបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួន (11-15), ភាពបរិសុទ្ធនៃជាតិសាសន៍ (16-20), ភាពបរិសុទ្ធនៃសង្ឃ (21-23) ភាពបរិសុទ្ធនៃអនាគត(24-27)

2. ប្រធានបទ: ចូលទៅដោយយញ្ញបូជា (សង្ឃ) (1-10), ប្រកបជាមួយព្រះដោយដំណឹងល្អ (ពិធី ផ្សេងៗ) 11-27)

3. ទីកន្លែង: ភ្នំស៊ីណាយ

4. ពេលវេលា: ប្រហែលជាមួយខែ

8. គោលបំណងនៃសេចក្តីបង្រៀន

- 1.សេចក្តីផ្តើមនៃលេវីន័យ (ទាំងអស់)
2. (1-3) (តង្វាយកក្កដាទាំងបីប្រភេទ)
- 3.(4-7) (តង្វាយឲ្យជួននឹង)
4. តួនាទីរបស់សង្ឃ និង បាប (8-10) 5) ច្បាប់នៃភាពបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួននៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ (11-15)
5. ថ្ងៃបរិសុទ្ធបំផុតប្រចាំឆ្នាំ(16-17)
6. ភាពបរិសុទ្ធជាតួនាទីនៃសង្ឃ (21-23)
- 7.ភាពបរិសុទ្ធនៃពេលអនាគត ពីការថ្វាយបង្គំនៅក្នុងទឹកដីសន្យា (24-27)

[សំណួរទី 1] ចូរអានសេចក្តីបង្រៀនទី1 ហើយឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម:

ចូរសរសេរ 1:14 និង ចង្អុលបង្ហាញពាក្យបួនដែលជាប្រធានបទនៃលេវីន័យ។ **ឬបើសិនជាតង្វាយដែលអ្នក នោះថ្វាយដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាសត្វស្លាប់ដែលត្រូវជុតថ្វាយនោះត្រូវយកជាលលកឬជាព្រាបជំទេវី**

- 1) តង្វាយជុត
- 2) ការដាក់ដៃលើ
- 3) ការទូលយក
- 4) ជួននឹង

2. ចូរពិពណ៌នាពីអ្វីដែលអ្នកយល់នៅក្នុង11:45 "ដ្បិតអញជាព្រះយេហូវ៉ាដែលបាននាំឯងរាល់គ្នាចេញពីស្រុក អេស៊ីរ្យូមក ដើម្បីនឹងធ្វើជាព្រះនៃឯងរាល់គ្នា ដូច្នេះចូរឲ្យឯងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធចុះ ដ្បិតអញបរិសុទ្ធ។"

សេចក្តីបង្រៀនទី២ តង្វាយទាំងបីប្រភេទ

គំនិតរូបភាព

គួរនាទីនៃយញ្ញបូជាចំនួនបី

ទី១ តង្វាយដុត

1. នេះគឺជាតង្វាយដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាត់ដល់ព្រះស្រីទ្រង់មុនគេ។
2. វាទាក់ទងទៅនឹងការចូលទៅជិតព្រះ។
3. វាបង្ហាញថា ពួកគេគួរតែថ្វាយយញ្ញបូជាបីប្រភេទដល់ព្រះយេស៊ូវ។
4. ឈាមរបស់សត្វដែលសង្ឃបានសម្លាប់ដោយដាក់ដៃរលើ ចង្អុលបង្ហាញអំពីសារៈសំខាន់នៃសកម្មភាពតាំងសញ្ញា។
5. ដូច្នេះ ជីវិតនៃយញ្ញបូជារស់ក្នុងគ្រឹះស្នព្រះគួរតែត្រូវបានពឹងលើតង្វាយដុត។

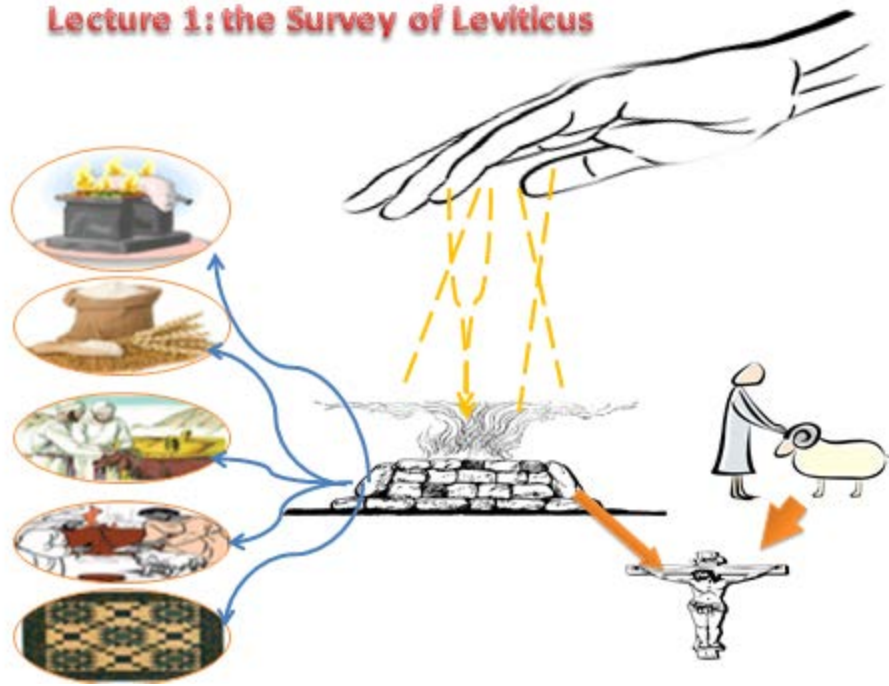
ទី២ តង្វាយម្សៅ

1. ការថ្វាយម្សៅគឺជាការលាយម្សៅជាមួយប្រេង និង គ្រឿងក្រអូបដោយមិនប្រើមេ។
2. សង្ឃត្តាប់យកម្សៅដែលបានលាយប្រេងនៅក្នុងដៃ រួចយកទៅដុតនៅលើអាសនៈ។
3. ពួកគេថ្វាយតង្វាយម្សៅបីប្រភេទ, គ្រាប់ធញ្ញជាតិ ម្សៅធម្មតា និង ម្សៅគ្រាប់ធញ្ញជាតិដំបូង។
4. ទឹកឃ្មុំ និង មេដំបែត្រូវបានហាមឃាត់ តែត្រូវបន្ថែមទឹកអប់ និង អំបិលវិញ។
5. មានន័យថា ការថ្វាយតង្វាយក្នុងគោលបំណងដើម្បីឲ្យព្រះទទួលយក។

ទី៣ តង្វាយមេត្រី

1. ត្រូវបានថ្វាយជាសត្វឈ្មោល និង ញីដែលឥតខ្ចោះ។
2. វាគួរតែត្រូវបានដាក់ដៃលើនៅមុខរោងឧបាសថ ហើយយញ្ញបូជាជាខ្លាញ់ត្រូវបានដុត។
3. រីឯខ្លាញ់វិញត្រូវយកទៅដុតនៅលើតង្វាយដុតទាំងមូល។
4. ពួកគេមិនគួរយកខ្លាញ់ និង ឈាមចេញពីយញ្ញបូជានោះទេ។
5. វាគឺជានិមិត្តរូបជាក់ស្តែងដែលចង្អុលបង្ហាញអំពីការថ្វាយតង្វាយមេត្រីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

Lecture 1: the Survey of Leviticus

សេចក្តីបង្រៀនទី ២

តង្វាយទាំងបីប្រភេទ

1. បទគម្ពីរៈ លេខវីរីន័យ 1-3:

2. ខសំខាន់ៈ

3. ការពិនិត្យៈ ព្រះគម្ពីរលេខវីរីន័យចាប់ផ្តើមដោយការពន្យល់ពីការថ្វាយតង្វាយប្រភេទ ដែលអ៊ីស្រាអែលគួរថ្វាយដល់ព្រះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ នៅក្នុងការថ្វាយយញ្ញបូជាបីដែលផ្តោតទៅលើការប្រកបជាមួយព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅផ្នែកដំបូង។ យញ្ញបូជាមានភ្លិនឈ្មួញគឺជាការថ្វាយតង្វាយតាមរយៈការងាររបស់សង្ឃដែលតង្វាយដុតជាកិច្ចការរបស់ពួកគេ ការថ្វាយតង្វាយជាម្សៅគឺជាការទទួលស្គាល់ថា ព្រះបានរៀបចំអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ ហើយការថ្វាយមេត្រីមានន័យថា គេបានថ្វាយខ្លួនបង្ហាញពីការប្រកបនៃការអរព្រះគុណដល់ព្រះ។

4. ការពិពណ៌នា

1. ជំពូក១តង្វាយដុត

(1). តង្វាយដំបូងដែលព្រះយេស៊ូបានបង្ហាត់ដល់រាស្ត្រទ្រង់គឺជាតង្វាយដុត។ ហេតុផលដែលតង្វាយនេះទាក់ទងនឹងតង្វាយធួនយ៉ាងស្និទ្ធ គឺត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើគ្រឹះនៃតង្វាយធួនដែលជាការថ្វាយតង្វាយតាមបង្គាប់។ ការថ្វាយតង្វាយណាមួយដែលគ្មានការណែនាំពីព្រះគឺគ្មានលក្ខណៈនៃតង្វាយធួនទេ។ ឧទាហរណ៍ នៅពេលណាកាអ៊ីនបានថ្វាយផលដំបូងបង្អស់ដែលបានពីដីរបស់គាត់ នោះព្រះយេស៊ូមិនព្រមទទួលទេ ពីព្រោះគាត់បានលុបចោលនូវតង្វាយធួនដែលសំដៅទៅលើឈាមរបស់សត្វ។ ការថ្វាយតង្វាយនៃការប្រព្រឹត្តិមិនមែនជាតង្វាយនៃជំនឿដែលបង្ហាញទៅយញ្ញបូជាជាឈាមនោះ។ តង្វាយដែលថ្វាយតាមចិត្តមិនអាចឈរនៅចំពោះមុខព្រះគ្រប់ទីកន្លែង និង គ្រប់ពេលវេលាបានទេ។

(2). ការថ្វាយតង្វាយដុតត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញនូវ វិធីសាស្ត្រដែលពួកគេគួរតែយកយញ្ញបូជាទាំងមូលទៅតាមបន្ទុករបស់ពួកគេម្នាក់ៗដោយផ្ទាល់ យញ្ញបូជាទាំងនោះមានដូចជា គោ ,ផលដំបូង នៃហ្វូងសត្វដែលបានផ្លាស់ប្តូរតាមក្រុមនីមួយៗ។ ទីពីរបៀម ឬ បៀមឈ្មោលដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងក្រុមមួយ និង ទីបីលលក ឬ សត្វព្រាបសម្រាប់ជនក្រីក្រ។ សេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់បង្ហាញពីលក្ខណៈនៃសេចក្តីសុចរិត និង យុត្តិធម៌ដែលព្រះធ្វើចំពោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យគេបំពេញយ៉ាងជាក់លាក់។ ទោះបីជាមាននៅក្នុងដំណើរការនៃការថ្វាយយញ្ញបូជា មានចំណុចផ្សេងគ្នា តែវាបង្ហាញពីគោលបំណងគឺដើម្បីឲ្យព្រះទទួលយក។

(3). ដូច្នេះ លក្ខណៈរបស់សង្ឃត្រូវតែថ្វាយតង្វាយទៅព្រះដោយបង្ហាញពីការពិតនៃសេចក្តីសញ្ញាដោយធ្វើឲ្យប្រាកដថា 1) នៅចំពោះព្រះ 2) សកម្មភាពនៃការដាក់ដៃលើតង្វាយ និង បង្ហាញពីការបង្ហូរឈាមដែល

មានន័យថា ជាតង្វាយជួននឹងបាប។ យញ្ញបូជាដោយគ្មានតង្វាយជួននឹងបាប និង សេចក្តីសញ្ញាមិនអាចជួយដោយខ្លួនឯងទេ តែថ្វាយដល់ព្រះវិញ។

(4). ម៉្យាងទៀត ឈាមរបស់សត្វមិនអាចផ្តល់ជំនួយក្នុងតង្វាយជួននឹងបាបបានទេ មានតែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជានិមិត្តរូបនៃការថ្វាយតង្វាយដុតតែប៉ុណ្ណោះ ទើបមានលក្ខណៈដ៏អស់កល្បនៃការអត់ទោស។ ដូច្នេះ ដោយសារតែយញ្ញបូជារបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធបាននៅលើគ្រឹះអចិន្ត្រៃយ៍ ទើបព្រះអាចទទួលយកតង្វាយបាននោះបាន។ នៅក្នុងរ៉ូម (12:1-2) ជាសេចក្តីបង្គាប់ដល់ពួកសាវ័ក **«ថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នកជាយញ្ញបូជារបស់»** មានន័យថា ចូររស់នៅលើមូលដ្ឋានគ្រឹះ ដែលគ្រីស្ទានត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ។ ការស្តាប់បង្គាប់គួរតែត្រូវបានអនុវត្តទៅតាមការណែនាំ។ ការស្តាប់បង្គាប់មិនពឹងផ្អែកទៅលើមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃចំណង់ចំណូលចិត្តដែលកើតចេញពីចិត្តរបស់មនុស្សនោះទេ។ សព្វថ្ងៃនេះតើសាសនាប៉ុន្មានដែលលះបង់ដោយគ្មានមូលដ្ឋានគ្រឹះដែលបង្ហាញមក? ពួកគេនឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីចំពោះព្រះហើយត្រូវបានគេវាយតម្លៃថាជាមនុស្សម្នាក់ដែលបានសាងសង់បែបបាបិលសម្រាប់ កេរ្តិ៍ឈ្មោះខ្លួនឯង។

2. ជំពូក 2 តង្វាយម្សៅ - តង្វាយម្សៅត្រូវបានថ្វាយជាម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋដែលគ្មានមេ លាយជាមួយប្រេង និងព្រមទាំងដាក់កំញ្ជាន ហើយត្រូវបានថ្វាយតាមវិធីដូចខាងក្រោម។

(1). សង្ឃបានយកម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋដែលបានលាយជាមួយប្រេងជាស្រេចមួយក្តាប់ហើយដុតវាហើយម្សៅ ដែលនៅសល់ត្រូវទុកឲ្យគ្រួសាររបស់អើរ៉ុនជាពួកសង្ឃ។ ពួកគាត់បានយកផ្នែកមួយ វាមានអត្ថន័យពេញលេញថា យញ្ញបូជាដែលនៅសល់គួរតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាតង្វាយបរិសុទ្ធ។ សង្ឃមានតលក្ខណៈនៃភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងពិធីនោះ។ វាមានន័យថា ព្រះចង់បានសិរីល្អពីជីវិតរបស់ពួកសង្ឃអើរ៉ុន។ គោលការណ៍នេះបង្ហាញពីលក្ខណៈជាក់លាក់ដែលយើងថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះ។ បន្ទាប់ពីអ្នកបានផ្តល់ 10% ដល់ព្រះហើយក៏នៅសល់ 90% គួរតែត្រូវបានប្រើសម្រាប់សិរីល្អនៃព្រះ។

(2). ពួកគេត្រូវថ្វាយតង្វាយម្សៅបីប្រភេទ។ គ្រាប់ធញ្ញជាតិ, ម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ និង ម្សៅគ្រាប់ធញ្ញជាតិជាផលដំបូង។ វាគួរតែត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ទៅតាមលទ្ធភាពនៃហិរញ្ញវត្ថុរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែវាគួរតែជាម្សៅយ៉ាងល្អ។ រីឯម្សៅម៉ដ្ឋលាយដូចជាឈាមដែលចេញពីគ្រាប់ធញ្ញជាតិ បង្ហាញទៅឈាមសត្វសំរាប់ថ្វាយជាយញ្ញបូជា ជានិមិត្តសញ្ញានៃការលះបង់។ គ្រាប់ធញ្ញជាតិដ៏រឹងមាំត្រូវបានបំបែកឲ្យទៅជាម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ តាមរយៈដំណើរការបំបែកនេះ វាជាគំនិតនៃ អាកប្បកិរិយា ជីវិតការអាណិតអាសូរ ពន្លឺកិច្ច សរសើរ និង ការបម្រើរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់នៅលើអាសនា។ តើយើងបានសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលព្រះយ៉ាងលម្អិតដោយបៀបណា? នៅក្នុងទំនុកជំរើង (1:2) ការសញ្ជឹង គិតមានន័យថា ការបន្ទាបចិត្តរបស់យើងនៅចំពោះព្រះ ដោយឱបក្រសោបយកព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ បន្ទាប់មកយើងរកឃើញផ្នែកកខ្វក់ និង ទន់ខ្សោយរបស់យើង ដោយដឹងពីស្ថានភាពស្នេហាគ្រោករបស់យើងនៅចំពោះព្រះ នោះមានតែព្រះទេ ដែលជាគ្គីសង្ឃឹមរបស់យើងចូរថ្វាយខ្លួនឯងទៅព្រះដោយឥតលក្ខខណ្ឌ។

ដូច្នេះ គាត់បានបន្ទាបខ្លួនដោយស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ។ តាមរយៈដំណើរការនៃការសញ្ជឹងគិតរបស់ យើងនឹងត្រូវបានធ្វើយ៉ាងល្អិតល្អន់ ហើយអធិស្ឋានបានយ៉ាងល្អ ដូចជាម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ។ ពីព្រោះតាមការ ពិត យើងមិនដឹងថា នឹងសុំអ្វីពីព្រះនោះទេ។ នៅទីបំផុតយើងថ្វាយការអធិស្ឋានទៅព្រះយ៉ាងស្មោះ អស់ពីចិត្ត ដូចជាលោកម៉ូសេបាននិយាយជាមួយព្រះយេហូវ៉ានៅមុខរោងឧបោសថដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដូចជាមិត្តភក្តិ។ ក្លិនឈ្ងុយនៃការអធិស្ឋានដូចពួកអ្នកចាស់ទុំនៅស្ថានសួគ៌២៤នាក់ ដែលបានទទួល ដោយព្រះនៅលើបល្ល័ង្ក។

(3). តង្វាយមិនត្រូវលាយមេ និង ទឹកឃ្មុំនោះទេ តែត្រូវបន្ថែមគ្រឿងដែលធ្វើមានក្លិនឈ្ងុយ និង អំបិលដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសញ្ញាក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដោយសេចក្តីជំនឿស្មោះត្រង់វិញ។ ដូច្នេះវា ត្រូវបានហៅថា អំបិលនៃសេចក្តីសញ្ញា។ "វាហាក់ដូចជាផ្លាស់ប្តូរពីលក្ខណៈមួយទៅជាលក្ខណៈមួយ ផ្សេងទៀត។ តែតង្វាយគួរតែត្រូវបានរក្សាទុកលក្ខណៈដ៏ស្មោះត្រង់។ វាជាការសំខាន់ណាស់ដើម្បីរក្សា ភាពជាប់លាប់។ ក្រមួន និង កំញ័រជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះហើយពួកគេគ្រឿងទាំងអស់នេះ ជាការ បង្ហាញពីភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ វាបង្រៀនព្រះវិញ្ញាណ និង និមិត្តរូបនៃការងាររបស់ទ្រង់។ វាបញ្ជាក់ ពីសារៈសំខាន់នៃភាពបរិសុទ្ធ។ ប្រេងក្រមួនមិនមែនជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ប៉ុន្តែវាជានិមិត្តរូបនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធព្រះទ្រង់ទទួលយកតង្វាយនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពន្លឺកិច្ចដែលគ្មានព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធមិនអាចទទួលយកដោយព្រះបានទេ។ នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានដឹកនាំដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាដ៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាតង្វាយបរិសុទ្ធត្រូវថ្វាយជាតង្វាយដែលមានក្លិនឈ្ងុយ។

(4). គោលបំណងនៃការថ្វាយតង្វាយម្សៅគឺសំដៅលើការទទួលយករបស់ព្រះ។ ដូចដែលតង្វាយដុត ទាំងមូលដែលបានទទួលយក នោះតង្វាយជាម្សៅក៏ត្រូវបានថ្វាយទុកជាក្លិនឈ្ងុយចំពោះព្រះក៏ត្រូវ ជាម្ចាស់ដែរ។ ប៉ុលក៏ជាដូចជាវីឌីនៅក្នុងគម្ពីរសេញថ្មី គាត់បានថ្វាយជីវិតទាំងមូលរបស់គាត់ដល់ព្រះ ទុកដូចជាតង្វាយដល់ទ្រង់ ហើយជាវីឌីដូចជាប៉ុលនៅក្នុងគម្ពីរសេញចាស់ ក៏បានថ្វាយជីវិតទាំងមូល របស់ទ្រង់ទុកដូចជាតង្វាយម្សៅផងដែរ។ ពេលអ្នកបម្រើរបស់ជាវីឌីយកទឹកមកពីបេឡេហិមថ្វាយទ្រង់ នោះទ្រង់ពុំបានសោយឡើយ តែជាក់ទឹកនោះលើដីវិញ ព្រោះវាដូចរបស់ឈាមពួកគេ ហើយដូចជា របស់ទាំងឡាយដែលមានតម្លៃត្រូវតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

- 1) **ជំពូក៣ តង្វាយមេត្រី** - តង្វាយមេត្រីជានិមិត្តសញ្ញានៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ មនុស្សមានបាបជា សត្រូវរបស់ព្រះ តែគេអាចហៅទ្រង់ថាជា «ព្រះវរបិតា» ដោយការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ វាបង្រៀនពី ការស្តារឡើងវិញនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះយេហូវ៉ាដល់អ៊ីស្រាអែល ហើយចង្អុលទៅកាន់ការសុគត របស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង។

តើពួកគេបានថ្វាយដល់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច ?

- (1) បើទោះបីជាពួកគេបានថ្វាយយញ្ញបូជាជាសត្វញី និង ឈ្មោលក៏ដោយ, ពួកគេត្រូវប្រាកដថាវាមិន មែនជាសត្វពពាឡើយ។ ព្រះគ្រីស្ទដែលជាយញ្ញបូជាមេត្រីរបស់យើងជាកូនចៀមឥតខ្ចោះ និង ឥត

កន្លែងបន្ទោសបាន។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់គួរត្រូវបានសម្លាប់យ៉ាងអាម៉ាស់ ដើម្បីដកចេញនូវអំពើបាបរបស់យើង តាមរយៈការរងទុក្ខជាច្រើន។ ដង្ហាយមេត្រីនេះបង្ហាញពីការរួបរួមគ្នានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលជាភាពរួម តែមួយដែលនៅអស់កល្បជានិច្ច ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានញែកពួកគេចេញពីសាតាំង ដោយបានធ្វើអោយ ពួកគេរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានស្រែកថា គ្មាននរណាម្នាក់អាចកាត់ផ្តាច់យើងចេញពី សេចក្តីស្រឡាញ់បានទេ រ៉ូម៨ ក្រុមជំនុំដែលបានឈរលើការរួបរួម ដើរទៅតាមគោលបំណងដែលព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាមូលដ្ឋានមានការរួបរួមតែមួយ។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំគួររក្សាភាពតែមួយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈ អំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ។

(2) រីឯខ្លាញ់របស់សត្វដែលសង្ឃបានដាក់ដៃលើ ហើយសម្លាប់នោះគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅ ទីនេះខ្លាញ់គឺជានិមិត្តរូបនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ខ្លាញ់ទាំងអស់ គួរតែលាបនៅលើតង្វាយដុត។

(3) ខ្លាញ់ទាំងនោះគួរតែដុតនៅលើគេបង្គស់នៅអាសនា ហើយថ្វាយជាយញ្ញបូជា។ មានន័យថាវាខ្ពស់ ជាងតង្វាយផ្សេងទៀត។ តាមការពិតសេចក្តីមេត្រីនេះជាការផ្សះផ្សាឡើងវិញជាមួយព្រះ និង ការឈាន ទៅដល់កំពូលនៃសេចក្តីសញ្ញាជាស្នូលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

(4) ព្រះជាម្ចាស់បានហាមមិនឲ្យបរិភោគប្រេង និង ឈាមជាមួយគ្នា - នៅពេលដែលតង្វាយមេត្រីនឹង ត្រូវបានថ្វាយទៅព្រះ ក្នុងការហាមមិនឲ្យបរិភោគប្រេង និង ឈាមមានន័យថា ដើម្បីរក្សាមេត្រីភាព ឲ្យនៅជាចំណុចក្នុងជីវិតដោយពឹងលើព្រះគ្រីស្ទជាតង្វាយមេត្រី។

(5) ការស្នើឲ្យមានការថ្វាយតង្វាយមេត្រីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះវាច្បាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែល មនុស្សគ្រប់ជំនាន់គួរតែរក្សា។ ការថ្វាយតង្វាយមេត្រីដែលមានលក្ខណៈជាតង្វាយធួននឹងបាបរបស់ព្រះ គ្រីស្ទបង្ហាញថាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវបានហៅមកធ្វើជាសង្ឃនៃដំណឹងល្អ ដើម្បីបង្កើតមេត្រីភាពរវាងលោកិយ និង ព្រះ។ វាមានន័យថា មេត្រីភាពជាមួយព្រះគឺជាលទ្ធផលចុងក្រោយនៃការសង្គ្រោះ ហើយវាហេតុផល ដែលក្រុមជំនុំបានកើតឡើង ហើយជាគោលដៅចុងក្រោយនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ និង បេសកកម្មទាំង អស់ផងដែរ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មានតែអ្នកដែលបានបង្ហាញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ ទើបអាច បំពេញតួនាទីក្នុងការបង្កើតសន្តិភាពបាន។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

តង្វាយជាក្លិនឈ្មុយបីយ៉ាងបង្រៀនប្រជារាស្ត្ររបស់ទាំងអស់ថា៖ ពួកគេគួរតែរស់នៅជាយញ្ញបូជារស់ សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់។ តង្វាយទាំងនេះ គឺអាស្រ័យលើតង្វាយធួននឹងបាបថ្វាយដល់ព្រះ។ វាមានន័យថា ជាការសម្តៅទៅលើការយាងមករបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមកផែនដី។ ព្រះគ្រីស្ទរស់នៅអស់រយៈពេល៣៣ឆ្នាំនៅលើ ផែនដីនេះ ហើយចុងក្រោយទ្រង់បានក្លាយជាថ្វាយតង្វាយដុត តង្វាយម្សៅ និង តង្វាយមេត្រីនៅលើផែនដី។ ក្រុមជំនុំដែលបានសង្គ្រោះដោយការជឿលើទ្រង់ គួរតែបង្ហាញពីរូបឆ្លុះនៃព្រះ ដែលជាការបង្ហាញពីសេចក្តី

សុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់។ មានតែអ្នកដែលចូលទៅជិតបង្អស់នៃសេចក្តីមេត្តាករុណាទេ ទើបបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារូបផ្ទះរបស់ទ្រង់ ដោយការមើលឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។

[សំណួរទី 2]

1. នៅពេលយើងភ្ជាប់ទាក់ទងតង្វាយទាំងបីនឹងតង្វាយផ្សេងទៀត តើវានឹងត្រូវសម្រេចយ៉ាងដូចម្តេច ហើយតើវាទាក់ទងនឹងយញ្ញបូជារស់របស់អ្នកជឿនៅរ៉ូម (12: 1-2) យ៉ាងដូចម្តេច?
2. តើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានត្រូវរើសយញ្ញបូជានៅក្នុងសត្វទាំងនេះនៅពេលណា ហើយតើពួកគេត្រូវធ្វើតាមលក្ខណៈអ្វីខ្លះ? (3-10)
3. តើអ្នកថ្វាយតង្វាយត្រូវកំណត់យញ្ញបូជាទាំងនេះយ៉ាងដូចម្តេច? (4)
4. តើអ្វីជាគោលបំណងនៃការថ្វាយតង្វាយ? (4)
5. តើសង្ឃមានតួនាទីអ្វីក្នុងការថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះ? (5-17)
6. តើយញ្ញបូជា ជាសត្វជើងបួន និង សត្វស្លាបមានចំណុចខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច? (14-17)
7. តើយញ្ញបូជារស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីររ៉ូម មានចំណុចខុសគ្នាយ៉ាងណាខ្លះទៅនឹងតង្វាយដុត?
8. នៅក្នុង (29 , 13 និង 17) បង្ហាញគ្រឿងក្រអូបនៅក្នុងការថ្វាយទៅដល់ព្រះយេហូវ៉ា។ តើអ្នកនឹងធ្វើឲ្យព្រះសព្វព្រះទ័យយ៉ាងដូចម្តេច?

ការបង្រៀន តង្វាយជាសំណាងទាំង២

គំនិតរូបភាព

1. តង្វាយលោះបាប

1. តង្វាយលោះបាបគួរតែត្រូវបានចូលរួមដោយក្រុមនីមួយៗ។
2. តង្វាយធួននឹងបាបបង្ហាញពីគោលបំណងរបស់ព្រះ ចាត់ទុកអំពើបាបជាបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរដោយព្រះសេចក្តីប្រោសលោះជាខំចំនុចកណ្តាលនៃយញ្ញបូជាទាំងអស់។
3. មុនដំបូងមនុស្សមានបាបគួរតែនាំតង្វាយយកទៅថ្វាយព្រះ ហើយដៃលើយញ្ញបូជាដោយផ្ទាល់ហើយត្រូវបានសំលាប់នៅកន្លែងនោះឯង។
- 4) ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវទទួលយកកាតស្តាតស្តុំពោរពេញ ដោយប្រោសឈាមលើវិស្សនៃទីសន្តោសប្រោសពង្ស។
- 5) ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាការបង្ហូរឈាមដ៏ថ្លៃថ្លៃសេស ដែលត្រូវបានប្រោសនៅចំពោះព្រះ។

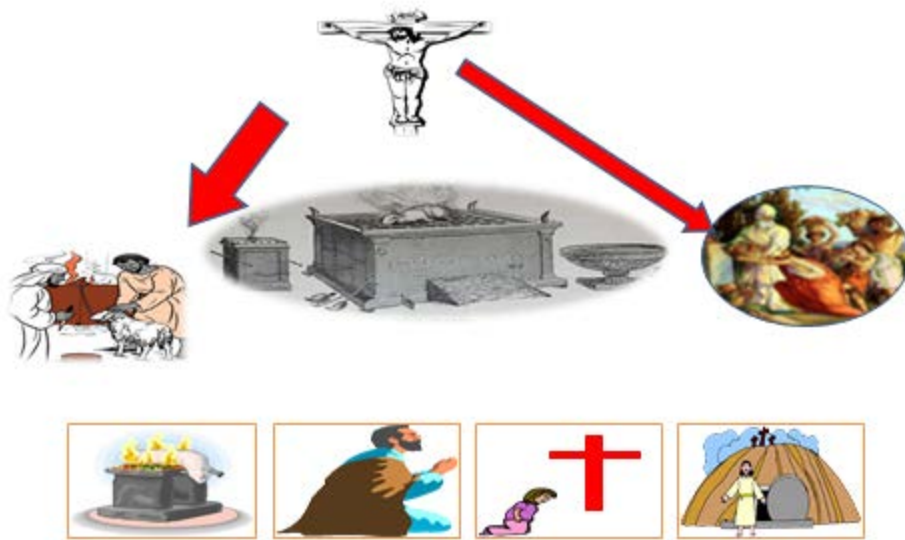
2. តង្វាយចំពោះអំពើរំលង

- 1) តង្វាយសម្រាប់អំពើរំលងត្រូវបានថ្វាយទៅព្រះដោយសារតែការប៉ះពាល់ដល់គ្រឿងបរិសុទ្ធ។
- 2) ជាធម្មតាការថ្វាយតង្វាយធួននឹងបាប និង អំពើរំលងមានកន្លែងធម្មតា ប៉ុន្តែ វាត្រូវតែបានកំណត់ថាអ្វីៗដែលបានថ្វាយជារបស់ព្រះយេស៊ូ។
- 3) វាត្រូវបានគេហៅថា ការសងសំណង។
- 4) ព្រះគ្រីស្ទគឺជាការបំពេញសម្រេចនៃតង្វាយអំពើរំលង។

3. លក្ខណៈពិសេសបួនយ៉ាងនៃតង្វាយធួននឹងបាប និង តង្វាយសម្រាប់អំពើរំលង

- 1) យញ្ញបូជាទាំងនោះគួរតែជាតង្វាយដោយឥតខ្ចោះ និង ឥតកន្លែងបន្ទោសបាន។
- 2) អំពើបាបរបស់អ្នកថ្វាយតង្វាយបានផ្ទេរទៅក្នុងយញ្ញបូជានោះ។
- 3) វាមានលក្ខណៈនៃតង្វាយធួននឹងបាប។
- 4) តង្វាយធួននឹងបាបត្រូវថ្វាយនៅខាងក្រៅតង់។

Lecture 3: Two Kind of Compensatory Offering

សេចក្តីបង្រៀនទី៣

តង្វាយសំណាងទាំង២

1. បទគម្ពីរលេខីន័យ៤-៧:

2. ខសំខាន់:

3. ការសង្កេត:

ការពិនិត្យ: ព្រះបានប្រទានច្បាប់នៃការថ្វាយតង្វាយជាគ្រឿងក្រអូប៣យ៉ាង និង ការថ្វាយយញ្ញបូជាចំនួនពីរ ដោយគ្មានគ្រឿងក្រអូបឡើយ។ ឥឡូវនេះ អ្វីដែលយើងធ្វើគឺការថ្វាយតង្វាយនៅពេលដែលពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើ បាប នោះទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេនឹងព្រះត្រូវបានកាត់ផ្តាច់។ ការតង្វាយធូននឹងបាបគឺដើម្បីស្តារឡើងវិញនូវ អំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តដោយកំហុសរបស់ពួកគេ នៅក្នុងភាពមិនស្អាតស្អំ និង គំនិតមិនល្អ ព្រមទាំងការ មិនរួបរួម ហើយតង្វាយសម្រាប់អំពើល្អ គឺជាសំណាងជាតង្វាយដែលថ្វាយដល់ព្រះនៅពេលពួកគេដឹងពីអំពើ បាបដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះ និង អ្នកជិតខាងខ្លួន។

4. ការពិពណ៌នា

1) តង្វាយធូននឹងបាប –នៅលេខីន័យ (4: 1-21) តង្វាយទាំងប្រាំនៃអ៊ីស្រាអែល មានតង្វាយដុត តង្វាយម្សៅ តង្វាយមេត្រី តង្វាយលោះបាប និង តង្វាយសម្រាប់អំពើល្អហើយតង្វាយទាំងនេះត្រូវបានសម្រេចដោយការ សុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពាក្យថា «ការស្រេចហើយ»។ ព្រះគ្រីស្ទបានស្រែកយ៉ាងខ្លាំងនៅលើឈើឆ្កាង ដោយដឹង ថា បទគម្ពីរទាំងអស់នឹងត្រូវបានសម្រេចរួមទាំងការថ្វាយតង្វាយផងដែរ។ នៅក្នុងប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយក្នុង ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់នឹកឃើញអំពើបាបរបស់ខ្លួន ដែលបានប្រព្រឹត្តទៅនឹងបញ្ញត្តិមួយ គេគួរតែថ្វាយតង្វាយឲ្យបានត្រឹមត្រូវសម្រាប់សង្ឃ ថ្វាយជាគោឈ្មោល, សម្រាប់ក្រុមជំនុំ គោឈ្មោលមួយ, សម្រាប់គ្រួសារធម្មតា កូនពិពេញឈ្មោល។ វាបង្ហាញថា ចំណុចនៃការថ្វាយតង្វាយទាំងអស់គឺជាព្រះ ដូច្នេះវា បង្ហាញពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ដែលពិចារណាអំពើបាបយ៉ាងម្តងម្កត់។

ដំបូងមនុស្សមានបាបនាំយកតង្វាយ ហើយដាក់ដៃលើក្បាលដោយផ្ទាល់ ហើយបានធ្វើបានសំលាប់នៅកន្លែង នោះ។ ដូចជាព្រះបានបង្ហាត់ ឲ្យមានលំដាប់ ក្នុងការទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន ព្រោះវានឹងកើតឡើងនៅក្នុង ទំនាក់ទំនងជាមួយបុគ្គល។ ក្នុងចំណោមនោះ ព្រះចង់ឲ្យឈាមត្រូវបានបោះនៅលើរាំងនៃទីសន្តោស ប្រោសចំនួន៧ដង។ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះយ៉ាងពេញលេញនៅចំពោះទ្រង់។ ឈាមគឺ ជាឧបករណ៍ដើម្បីសំអាតអំពើបាបទាំងអស់នៃប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ដោយអត់ទោសដល់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ព្រះបាន ហៅវាថាឈាមដ៏មានវិសេស។ វាអាចសំអាតបាបទាំងអស់ សូម្បីតែអំពើបាបតិចតួចនៃប្រជាជនរបស់ទ្រង់។

2) តង្វាយអំពើរំលង)-(លេវីន័យ 5:14- 6:7, 7:1-10)

(1) “បើអ្នកណាប្រព្រឹត្តរំលងច្បាប់ ដោយធ្វើបាបចំពោះរបស់បរិសុទ្ធនៃព្រះយេហូវ៉ា ដោយឥតបានដឹង នោះ ត្រូវនាំយកតង្វាយដែលសំរាប់ការរំលងមកថ្វាយដល់ព្រះយេហូវ៉ា គឺជាចៀមឈ្មោល១គតខ្លោះពីហ្មងសត្វ តាម ដែលគិតថ្លៃប្រាក់ ជាប្រាក់រៀលដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធ សំរាប់ជាតង្វាយដែលថ្វាយដោយព្រះការប្រព្រឹត្តរំលង “(15)រីឯតង្វាយសម្រាប់អំពើរំលង(តង្វាយសម្រាប់ការរំលង) ត្រូវបានថ្វាយដើម្បីលោះនៅអំពើរំលងមួយចំនួន ដែលយើងបានប៉ះពាល់ដល់គ្រឿងបរិសុទ្ធ។ ជាទូទៅតង្វាយជូននឹងបាប និង តង្វាយនៃអំពើរំលងជាការថ្វាយ ដើម្បីបង្ហាញពីលក្ខណៈឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប៉ុន្តែ ការថ្វាយតង្វាយសម្រាប់អំពើរំលងត្រូវបានកំណត់ដោយ “បើសិនជាអ្នកណាដែលបំពានសេចក្តីជំនឿ និង អំពើបាបដោយអចេតនានៅលើគ្រឿងដ៏ពិសិដ្ឋណាមួយរបស់ ព្រះអម្ចាស់” ពីព្រោះទិសន្តោសប្រោសជាតំណាង20%ត្រូវបានទាមទារ។ វាត្រូវបានគេហៅថា ការផ្តល់សំណង។

មានករណីជាច្រើន ដែលគ្រីស្ទបរិសុទ្ធបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបចំពោះគ្រឿងបរិសុទ្ធ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់តង្វាយ សម្រាប់អំពើរំលង។ ទីមួយ បើពួកគេគ្រប់គ្រងរូបកាយរបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាវាជាប់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ ក៏ដោយ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើបាប មុខងារនៃរាងកាយ បុគ្គលិកលក្ខណៈ បញ្ញាស្មារតី និង ឆន្ទៈគ្រប់ទំនាក់ ទំនងទាំងអស់មិនទទួលស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ នោះវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើបាប។ បើគ្មានការថ្វាយតង្វាយជាមុន សកម្មភាពទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើបាប។

(2) “ត្រូវឲ្យអ្នកនោះយកចៀមឈ្មោល១គតខ្លោះពីហ្មងសត្វ មកប្រគល់ដល់សង្ឃតាមដែលគិតថ្លៃ សំរាប់ជា តង្វាយដែលថ្វាយដោយព្រះការរំលង ត្រូវឲ្យសង្ឃថ្វាយឲ្យជូននឹងកំហុស ដែលអ្នកនោះបានប្រព្រឹត្តដោយឥត ដឹង រួចអ្នកនោះនឹងបានរួចចាកទោស。” (18)

គោលដៅនៃការថ្វាយតង្វាយរបស់សង្ឃគឺការអត់ទោសបាប។ ការអត់ទោសបាបជាស្ថានភាពដែលអំពើបាប ទាំងអស់ត្រូវបានដកចេញទាំងស្រុងជាស្ថានភាពដែលអំពើបាបមិនត្រូវបានចងចាំ។ ប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាបាស់ ដែលផេះនៃគោញី និង ឈាមនៃសត្វមិនអាចសំអាតអំពើបាបបានទេ តែវាផ្ដោតលើការ សុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គុណសម្បត្តិនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានដកបាប ទាំងអស់ចេញបាន ដោយការលះបង់សម្រាប់អំពើបាបទាំងរបស់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយអំពើអាក្រក់ និង សេចក្តីស្លាប់ត្រូវដកចេញទាំងស្រុង។ ថ្វីបើ យើងមិនអាចមានអារម្មណ៍ពីការអត់ទោសបាប តែការពិតនៃការ លះបង់គឺជាប្រធានបទដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលជាការសរសើរដ៏កើងពេញមួយជីវិតរបស់យើង។

ការរងទុក្ខរបស់អ្នកបំរើព្រះយេហូវ៉ានៅអេសាយជំពូក53 បានថ្វាយតង្វាយការរំលងដល់ព្រះ។ នេះមានន័យ ថា ព្រះយេហូវ៉ាបានរាប់ផ្នែកតូចបំផុតនៃអំពើខុសឆ្គងទាំងអស់ ដោយបានដកចេញទាំងស្រុងនូវអំពើបាបទាំង ឡាយ ហើយប្រកាសពីការប្រោសឲ្យរួច។ ព្រះអម្ចាស់បានសំអាតអំពើបាបដ៏តូចបំផុតបាន លោះអំពើបាបដ៏ ខ្លាំង ហើយលទ្ធផលបាបត្រូវបានសម្អាតទាំងស្រុង ដោយបានប្រទានសេចក្តីសង្គ្រោះគ្រប់គ្រាន់ដល់យើង។

3) ច្បាប់ស្តីអំពីយញ្ញបូជា នៅក្នុងជំពូក6-7 (5:14-6:7, 7:1-10) តង្វាយឲ្យជូននឹងបាប និង តង្វាយការរំលង ត្រូវបានញែកចេញពីតង្វាយដុតសំរាប់ពិធីបុណ្យបី ជាតង្វាយកក្កិភាពចំពោះព្រះត្រូវថ្វាយទៅតាមបំណងរបស់

ព្រះ តង្វាយមិនស្អាតមិនអាចថ្វាយទៅព្រះបានទេ ។ ការថ្វាយទាំងពីរនេះ បង្ហាញពីខ្លឹមសារខាងក្រោមអំពីការសុគតជាយញ្ញបូជានៅលើឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

- (1.) វាគួរតែជាតង្វាយដោយគ្មានល្អិតខ្លោះ និង ឥតកន្លែងបន្លោសបាន។
- (2) អំពើបាបរបស់អ្នកថ្វាយតង្វាយគួរតែត្រូវបានផ្ទេរទៅលើតង្វាយ។
- (3) តង្វាយគួរតែត្រូវបានសំលាប់ជំនួសមនុស្សមានបាប។
- (4) តង្វាយជួនត្រូវតែថ្វាយនៅខាងក្រៅតង់។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

[សំណួរទី៣]

1. តើនៅក្នុងចំណុចទាំងពីរខាងលើនៃតង្វាយសំណងត្រូវបានសម្រេចបំពេញតាមការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្តេច?
2. តើចំណុចណាខ្លះដែលគួររក្សាទុកនៅក្នុងជីវិតពិត?

សេចក្តីបង្រៀនទី 4 ច្បាប់របស់សង្ឃ និង បញ្ញាធាប

គំនិតរូបភាព

- 1) គ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ (បល្ល័ង្ក អាសនា សង្ឃ ភាពជាសង្ឃ) - ភក្តីភាពរបស់ពួកសង្ឃ
- 2) ការលុតជង្គង់របស់សង្ឃ ហើយក្មេងប្រុសលុតជង្គង់នៅមុខអាសនា ព្រះបានចង់បានយញ្ញបូជារសនៃអ៊ីស្រាអែលតាមរយៈអេរ៉ុន និង កូនប្រុសរបស់គាត់។
- 3) អាសនាមួយនៅខាងឆ្វេងផ្នែកខាងលើ - ព្រះបានថ្វាយតង្វាយជូន និង ពិធីបុណ្យបរិសុទ្ធសម្រាប់សង្ឃ។
- 4) បល្ល័ង្កមួយនៅលើកន្លែងខ្ពស់បំផុត - លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ពួកគេដោយផ្ទាល់ ជាអ្នកផ្សះផ្សាជំនួសឲ្យព្រះ។
- 5) រង្វង់ជុំវិញអាសនា - ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចការលះបង់អស់កល្បជានិច្ច ដោយការលះបង់ម្តងជាស្រេច
- 6) ការអធិស្ឋានរបស់បុរសម្នាក់នៅជិតសម្តេចសង្ឃ - គ្រីស្ទានក្លាយជាសង្ឃដោយការជឿលើទ្រង់ ការបម្រើដំណឹងល្អ ដោយបន្តការគោរពប្រតិបត្តិ។

2. បុរសម្នាក់ដែលឈរនៅកណ្តាល - មានសំលៀកបំពាក់ជាសម្តេចសង្ឃ

1. មានរបស់ជាច្រើននៅលើអាវរបស់គាត់ - តង្វាយត្រូវការសង្ឃជាច្រើនដើម្បីថ្វាយ ប៉ុន្តែមានតែសម្តេចម្នាក់ដែលធ្វើការនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត។
2. បន្ទោងពណ៌ខៀវរាងការព័ទ្ធជុំវិញនៅលើដើមទ្រូងរបស់គាត់ - គាត់ពាក់អាសាចដោយសារមានតែគាត់ម្នាក់ដែលថ្វាយយញ្ញបូជា។
2. បុរសពីរនាក់លុតជង្គង់នៅខាងឆ្វេង - អ្នកបម្រើកិច្ចការរបស់ពួកសង្ឃ។
4. ក្រាំងជម្នះនៅខាងក្រោមសង្ឃ - មុខងារដែលពួកសង្ឃបានទទួលពីព្រះ។

សេចក្តីបង្រៀនទី 4

ច្បាប់សម្រាប់សង្ឃ និង បញ្ចាធាប

1. បទគម្ពីរ: លេខីវីន័យ 8:1-10

2. ខសំខាន់:

3. ការសង្កេតពិនិត្យ: បន្ទាប់ពីព្រះបានប្រទានច្បាប់នៃការថ្វាយតង្វាយ បន្ទាប់មកទៀតទ្រង់បានប្រគល់មុខងារនៃសង្ឃ។ លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ឲ្យបំពេញមុខងារជាសង្ឃបំរើនៅក្នុងរោងឧបោសថ ទៅកាន់អើរ៉ុន និង កូនៗរបស់គាត់។ បន្ទាប់ពីអើរ៉ុនបានបញ្ចប់ពិធីសម្រាប់ខ្លួនរបស់គាត់រយៈពេល៧ថ្ងៃសម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធ គាត់បានចាប់ផ្តើមការងាររបស់គាត់ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃកាន់ទុក្ខកូនប្រុសពីរនាក់របស់គាត់ ដែលជាលទ្ធផលព្រះបានកំណត់ភាពជាសង្ឃរបស់គាត់។

2. ការពិពណ៌នា:

1) ភក្តីភាពរបស់សង្ឃ- “នោះអើរ៉ុននឹងពួកកូនលោកក៏ធ្វើសំរេចគ្រប់ការទាំងអស់ តាមដែលព្រះយេហូវ៉ាបានបង្គាប់មកដោយសារម៉ូសេ。” (លេខីវីន័យ 8:36) - ព្រះជាអ្នកសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ តែព្រះអង្គចង់បំពេញកិច្ចទាំងនេះតាមរយៈឧបករណ៍ផ្សេងៗ។ ហើយឧបករណ៍នេះត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ។ អើរ៉ុន និង កូនប្រុសរបស់គាត់គឺជាកាជនៈដែលព្រះរៀបចំដើម្បីធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលទទួលបានជោគជ័យ។ ដូច្នេះ ជាមួយនឹងប្រពន្ធនៃការថ្វាយតង្វាយព្រះជាម្ចាស់បានតម្រូវឲ្យធ្វើពិធីបរិសុទ្ធ និង ការថ្វាយតង្វាយជូននឹងបាបសម្រាប់សង្ឃ។ ពួកអ្នកដែលបានញែកខ្លួនដូចជាបរិសុទ្ធ ដូចជាណាស៊ីបានរក្សាជីវិតរបស់ពួកគេ សម្រាប់ថ្វាយបង្គំព្រះដោយការជួយពីកុលសម្ព័ន្ធទៀតឲ្យពួកគេបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះ។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែផ្តោតអារម្មណ៍លើការគោរពតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះ។ នៅទីនេះ លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ពួកគេដោយផ្ទាល់ ក្នុងនាមជាអ្នកផ្សះផ្សាជំនួសឲ្យព្រះ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាគោរពដូចលោកណូអេបានធ្វើទុក ហើយបានធ្វើតាមបង្គាប់របស់ទ្រង់ ដើម្បីរៀបចំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ហើយពួកគេបានធ្វើតាមបង្គាប់ព្រះជានិច្ច។ ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានស្តាប់បង្គាប់ឱ្យពួកម្តាយរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុងនៅជីវិតយុវជនរបស់ព្រះអង្គ ហើយទីបំផុតទ្រង់បានគោរពតាមការថ្វាយបង្គំជាអស់កល្បជានិច្ច។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលជឿលើព្រះអង្គសំរាប់ការសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ពួកគេគួរតែស្តាប់តាមជាប់ជានិច្ចក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។

សម្លៀកបំពាក់របស់សម្តេចសង្ឃ - រួមតែមួយ - ទោះបីជាការបម្រើដែលត្រូវការសង្ឃច្រើន តែតង្វាយជូននឹងបាបមានតែសង្ឃម្នាក់អាចចូលក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត។ ដោយសារតែគាត់តែម្នាក់គត់អាចថ្វាយតង្វាយ ហើយគាត់ត្រូវបានស្លៀកពាក់ដោយអេកោថដែលត្រូវបានត្បាញដោយពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និង ពណ៌មាស។ (លេខីវីន័យ 8: 1-13 និក្ខមន៍ 28: 4-14)

2) ការងាររបស់ពួកសង្ឃ (កាតព្វកិច្ច) បន្ទាប់ពីគាត់បានបញ្ចប់ការថ្វាយតង្វាយធួន បានលើកដំបូងដូចហើយ តើព្រះបានឆ្លើយតបយ៉ាងដូចម្តេច? យោងទៅតាមការណែនាំខាងលើ លោកម៉ូសេ និង លោកអ៊ីរ៉េបានថ្វាយ តង្វាយធួននឹងបាបជាតង្វាយដុត និង តង្វាយមេត្រី ដោយពួកគាត់បានចូលទៅក្នុងរោងឧបោសថ ហើយពួក អ៊ីស្រាអែលបានទទួលផលប្រយោជន៍ បន្ទាប់មកមានការអស្ចារ្យបានកើតឡើង។

1. សិរីល្អនៃព្រះត្រូវបានបើកបង្ហាញ។ នេះគឺដូចជាការលេចឡើងនូវសិរីល្អដ៏អស្ចារ្យដែលបានកើតឡើង នៅដើមដំបូង នៅក្នុងពួកកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗ បានបំរើក្រោយពីការសាងសង់រោងឧបោសថត្រូវបានចប់ សព្វគ្រប់ (និក្ខមនំ40: 35-36) វាបង្ហាញពីវត្តមានរបស់ព្រះ។ សិរីល្អនៃព្រះតែងតែត្រូវបានអមជាមួយ នឹងវត្តមាននៃព្រះ។ ហើយវត្តមានរបស់ព្រះនាំមកនូវការគ្រប់គ្រង និង សិទ្ធិអំណាច។ នេះជាការពិត ដែលម៉ូសេ និង អ៊ីរ៉េបានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាមួយគ្នា។ គាត់បានដើរតួជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ព្រោះគាត់ត្រូវបានបង្ហាញពីភាពរួមតែមួយនៃព្រះមេស៊ីជំពូកសេស ទោះបីម៉ូសេជាហោរាក៏ដោយ អំណាចនៃសម្តេចសង្ឃត្រូវបានឲ្យទៅគាត់។
2. អណ្តាតភ្លើងត្រូវបានលេចចេញមកហើយបញ្ឆេះតង្វាយទាំងស្រុង។ នេះជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលបង្ហាញ ថា សាឡូម៉ូននឹងសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានកើតឡើង។ នេះគឺជានិមិត្តរូបនៃវត្តមានរបស់ព្រះ។ ការបង្ហាញពីអណ្តាតភ្លើងជារូបភាពនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប ចង្អុលបង្ហាញការពិត នៃស្ថានសួគ៌ និង វត្តមាននៃព្រះ។ ហើយវត្តមានការអស្ចារ្យដែលស្ថានមិនដល់បានចុះមកលើភ្នំកើ មែល ដោយសារការអធិស្ឋានរបស់អេលីយ៉ាបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ចុងក្រោយពួកគេបាន រីករាយនៅក្នុងការអស្ចារ្យជាមួយវត្តមាននៃព្រះ ដែលអំណាចបានដើរនៅក្នុងចំនោមជនដែលកំពុងឆេះ។
3. មនុស្សភ័យខ្លាចចំពោះការនេះ។ នៅពេលបណ្តាជនមើលទៅកាន់ការអស្ចារ្យ ពួកគេស្រែកហើយគ្រប មុខ។ ការស្រែកនេះគឺជាការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុលឆ្លើយតបថា "អូ! វាហើយខ្ញុំ ហើយលោក អេសាយឆ្លើយថា" វេទនាណាស់ខ្ញុំ នឹងត្រូវវិនាសទៅ។ ហើយពេត្រុសឆ្លើយថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំជាមនុស្សមានបាប" ពួកមានការឆ្លើយតបដូចគ្នា។

នៅពេលដែលប្រព័ន្ធថ្វាយតង្វាយធួននឹងបាប ដំបូងត្រូវបានដំណើរការតាមរយៈកិច្ចការសម្រុះសម្រួល របស់លោកម៉ូសេ ព្រះបានឆ្លើយតបជាសញ្ញាមួយនៃការគាប់ព្រះទ័យទ្រង់ ហើយមនុស្សបានមើលពី ប្រសិទ្ធភាពនៃ តង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបាននាំមកដោយការទូលអង្វររបស់ទ្រង់។ យើង តែងតែបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយមានចិត្តកោតខ្លាចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ សេចក្តីបង្គាប់ដែលត្រូវបានដាក់ឲ្យ ពួកសង្ឃ (មិនមែនជាសេចក្តីបង្គាប់ដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ទេ)។

(6) (សំណួរ) តើហេតុផលសំខាន់ដែលណាជាប និង អំប៊ីហ្ស៊ីត្រូវបានសំលាប់ជាអ្វី? (10: 1-2, 9)
យើងអាចគិតតាមបីជំណាក់កាល:

ទីមួយ: ដោយសារអ៊ីរ៉េបានថ្វាយភ្លើងដែលព្រះមិនបានបង្គាប់។ រីឯភ្លើងដែលពួកសង្ឃយកទៅថ្វាយ ជាយញ្ញបូជាសំរាប់តង្វាយដុតត្រូវដាក់នៅក្នុងគុកភ្លើងជាមួយនឹងគ្រឿងក្រអូប ប៉ុន្តែ ពួកគេបានដុតវា

ជាមួយភ្លើងខាងក្រៅ។ បើទោះបីជាគាត់បានប្រឡំជាបណ្តោះអាសន្នសម្រាប់ការប្រើភ្លើងផ្សេងទៀត ដែលមិនមែនជាភ្លើងពីអាសនាគីដោយ វាបានក្លាយជាទម្លាប់ជាបញ្ហាធំ។

ទីពីរ: ការស្រវឹងរបស់ពួកគេគឺជាកំហុសដ៏ធំមួយ។ ការហាមឃាត់ស្រាភ្នំក្នុងការទទួលយកការថ្វាយ តង្វាយគឺសេចក្តីបង្គាប់របស់ភ្លើងណាស៊ី។ ជីវិតក្នុងទំលាប់អាក្រក់របស់ពួកគេបានធ្វើកំហុសដ៏ធំនៅ ក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ការស្លាប់របស់ពួកគេបានចេញពីមូលហេតុនៃទម្លាប់ដែលមិនធ្វើតាមព្រះ។

ទីបី: ពួកគេមិនមានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឡើយ។

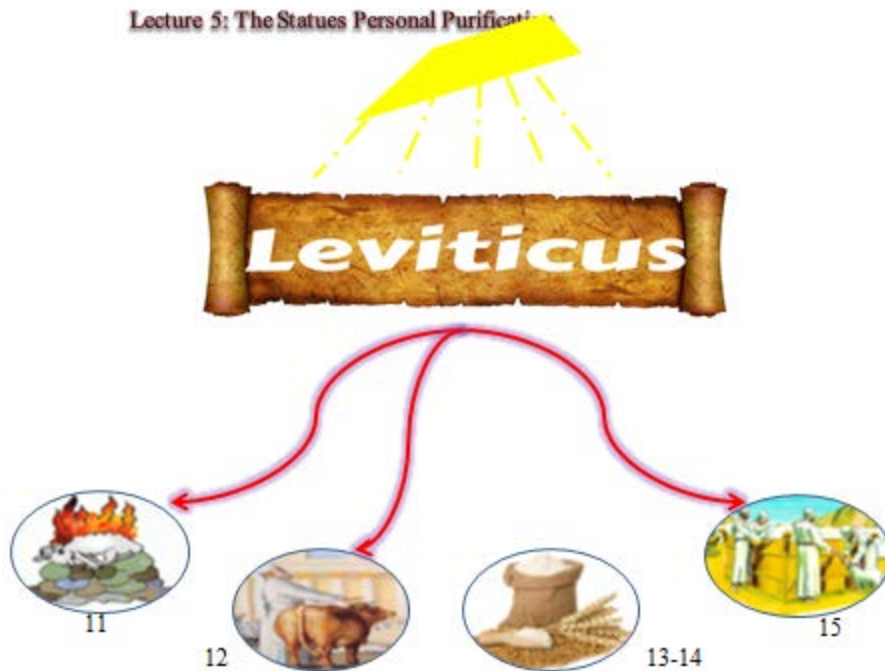
[សំណួរទី៤]: បន្ទាប់ពីអានការបង្រៀន៤ ចូរផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម៖

1. តើអើរ៉ុន និង កូនៗរបស់គាត់គួរតែឈរនៅមុខជំនុំនៃអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងដូចម្តេច? (1-13)
2. នៅពេលយើងលើកពីតង្វាយធួននឹងបាប (ជំពូក 1-4) តើការដាក់ដៃលើតង្វាយធួននឹងបាបមានន័យយ៉ាងណា? (14, 18, 22)
3. តើកូនចៀមប្រភេទណាដែលអើរ៉ុន និង កូនប្រុសរបស់គាត់គួរតែប្រើ ក្នុងនាមពួកគេជាអ្នកដែលទទួលបានការចាក់ប្រេងតាំង? (23-24)
4. តើសារនេះមានន័យយ៉ាងណាក្នុងការថែរក្សាអ៊ីស្រាអែល?
5. តើអើរ៉ុន និង កូនប្រុសរបស់គាត់បានទទួលការគោរពយ៉ាងដូចម្តេចក្នុងនាមជាសម្តេចសង្ឃរបស់ព្រះ?
6. តើពួកគាត់មានអារម្មណ៍ថា កិច្ចការនេះនៅខ្វះខាតអ្វីខ្លះ?
7. តើអ្នកគិតថា បេសកកម្មដែលព្រះប្រទានដល់អ្នកវិសេសយ៉ាងណា?
8. តើអ្នកគិតថា វាមិនគ្រប់គ្រាន់តាមវិធីសាស្ត្រណាខ្លះ?
9. តើសោកនាដកម្មរបស់ណាដាប់ និង អំបីហ៊ីបបានកើតឡើងដោយសារអ្វី?
10. តើម៉ូសេបានសួរអំពីមូលហេតុអ្វីជាវិធីបន្ទាន់?
11. តើអើរ៉ុន និង កូនប្រុសពីរនាក់របស់គាត់នៅតែមានចិត្តសោកសង្រេងផ្ទុយពីមនុស្សឯទៀតយ៉ាងដូចម្តេច? (6-7)
12. តើពួកសង្ឃរក្សាភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? (8-11)
13. នៅពេលដែលយើងផ្តោតអារម្មណ៍លើការបង្រៀនដ៏ល្អិតល្អន់ អំពីការថ្វាយតង្វាយដែលម៉ូសេបានឲ្យដល់ពួកគេ (12-20) តើយើងបានទទួលការកិច្ចអ្វីខ្លះពីគាត់?
14. តើអ្វីដែលធ្វើឲ្យអ្នកចាកចេញពីវត្តមានបរិសុទ្ធនៃព្រះនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំ?
15. តើវិធីអ្វីដែលធ្វើឲ្យអ្នកទៅរកការបោកបញ្ឆោត?

សេចក្តីបង្រៀនទី១ ច្បាប់ភាពមិនស្អាតផ្ទាល់

គំនិតជាបុរាណ

1. រូបភាពទាំងអស់ - លេវីនីយ 11-15 ចែងជាច្បាប់ក្នុងការរាប់ភាពមិនស្អាតស្តីនៃសត្វដែលកើតមកមានយួង និង មិនអាចរាប់ជាការល្អ។
2. ក្រាំងលេវីនីយនៅក្រោមការធ្លាក់ព្រិល - ប្រជាពលរដ្ឋស្រុកស្រែត្រូវការជីវិតស្រួល។
 - 1) អណ្តាតភ្លើងចេញពីអាសនាភ្លើងនៅក្នុងរង្វង់ទី 1 - អំពើបាបដូចជាជំងឺឈាម គួរតែជាតាំងឡើងដោយព្រះ។
 - 2) រង្វង់ទីពីរ (យញ្ញបូជាជាសត្វមួយក្បាល) - ច្បាប់អំពីអាហារ
 - 3) រង្វង់ទីបី (គ្រាប់ធុញជាតិ) - ច្បាប់អំពីស្រ្តី (បញ្ហាគ្រួសារ)
 - 4) រង្វង់ទី 4 (ពួកសង្ឃពិនិត្យមើលជំងឺយួង) - ច្បាប់អំពីយួង និង ច្បាប់អំពីភាពមិនល្អ (បញ្ហាសុខភាព)

សេចក្តីបង្រៀនទី៦

ច្បាប់ភាពបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួន

1. បទគម្ពីរ: លេវីវិន័យ 11:45-47, 13:59, 14:54-57
2. ខសំខាន់:
3. ការសង្កេតពិនិត្យ:

លេវីវិន័យ 11-15 និយាយថាច្បាប់ក្នុងការរាប់ភាពមិនស្អាតនៃសត្វដែលកើតមកមានរោគយូង និង មិនអាចរាប់ជា ការល្អ។ ប្រជារាស្ត្របរិសុទ្ធត្រូវការជីវិតបរិសុទ្ធ។ ថ្វីបើការធ្វើពិធីបរិសុទ្ធត្រូវបានកំណត់ដោយសកម្មភាពរបស់ មនុស្សក៏ដោយ តែវាត្រូវថ្វាយការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ។ ចំពោះសាសន៍អ៊ីស្រាអែលភាពមិនស្អាតនៃម្ហូប អាហារ សុខភាព និង ភាពស្អាតត្រាកដែលនាំមកដោយការប៉ះពាល់គ្រឿងបរិសុទ្ធដែលនាំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវដាក់ឲ្យនៅដាច់ពីគេជាបណ្តោះអាសន្ន។ នៅក្នុងអត្ថបទនេះបានប្រើមានពាក្យ "មិនស្អាត" ចំនួន 100 ដង។ វាមានន័យថា អំពើអសីលធម៌ពិធីត្រូវបានយកចេញពីក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។

4. ការពិពណ៌នា:

- 1) ជំពូក 11, ច្បាប់អំពីអាហារ (បញ្ហាគ្រួសារ)
- 2) ជំពូក 12, ច្បាប់អំពីស្ត្រីសម្រាលកូន (បញ្ហាគ្រួសារ)
- 3) ជំពូក 13-14, ច្បាប់អំពីរោគយូង (បញ្ហាសុខភាព)

(1) “ឯមនុស្សណាដែលកើតយូង នោះត្រូវឲ្យស្លៀកពាក់កណ្តាច ហើយនៅក្បាលទទេ ត្រូវគ្របបបូរមាត់ ខាងលើ ហើយស្រែកថា ខ្ញុំស្លាកគ្រាកៗ” (លេវីវិន័យ 13:45) - មនុស្សដែលកើតយូងគឺជានិមិត្តរូប នៃមនុស្សមានបាប។ លក្ខណៈបរិសុទ្ធនៃក្រុមជំនុំនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ត្រូវបានដាក់អនុវត្តពីអាហារ ទៅដំណី។ ជាពិសេសដំណីយូង គឺជាប្រភេទដំណីលើស្បែកដែលត្រូវបានគេចាត់ទុកជាបណ្តាសា ហើយ ពួកគេគួរតែដាក់ឲ្យនៅដាច់ដោយឡែកពីគ្រួសាររបស់ខ្លួន ដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធរបស់ប្រជារាស្ត្រនៃព្រះ ដែលបានប្រកបជាមួយនឹងព្រះ។ ហើយគាត់ផ្ទាល់ដែលបានរស់នៅខាងក្រៅ គាត់គួរតែសហការដើម្បី រក្សាភាពបរិសុទ្ធ។ គាត់គួរតែហែកសំលៀកបំពាក់របស់គាត់ ដោះលែងឈ្នួលរបស់គាត់ គ្របបាំងបបូរ មាត់របស់គាត់ហើយស្រែកថា “ខ្ញុំស្លាកគ្រាកៗ” ម្តងហើយម្តងទៀត។

វាបង្ហាញពីរូបភាពនៃការប្រែចិត្តពិតរបស់មនុស្សមានបាប។ ដូចជាអ្នកប្រមូលពន្ធ ឬ កូនប្រុសរង្វេងនៅក្នុង ស្ថាភាពរបស់នេះ គេមិនមើលទៅលើមេឃហើយលុតជង្គង់ចុះ ដោយស្រែកឡើងថា “ទូលបង្គំជាមនុស្ស មានបាប” នោះក្តីសង្ឃឹមពិតត្រូវបានចាប់ផ្តើម។ នៅក្នុងដំណឹងល្អមនុស្សដែលមានជម្ងឺយូងជាច្រើនអាច ចូលទៅជិតព្រះ ដើម្បីទទួលព្រះគុណ និង ចូលក្នុងរបៀបដើម្បីសរសើរដំកើងព្រះ និង ថ្វាយសិរីល្អដល់

ទ្រង់។ ក្រោយពីគាត់ជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលគាត់បានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះហើយ អរព្រះគុណ ដល់ទ្រង់ នោះគាត់បានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យពីស្ថានសួគ៌។ គាត់ត្រូវបានគេប្រើជាឧបករណ៍ប្រោស លោះតែមួយគត់។ ការឆ្លើយតបដែលអ្នកជំងឺយូងបានទទួលព្រះគុណគឺជាលំអានរបស់អ្នកជឿ។

2. លេវីន័យ 14:1-20 - 1. “ទៅប្រោះពាងដងលើអ្នកដែលត្រូវញែកចេញជាស្អាតពីរោគយូង រួចប្រកាស ថាជាស្អាតហើយ ឯសត្វដែលរស់នៅ នោះត្រូវលេងនៅឯវាលទៅ”(14:7) ព្រះទ្រង់ច្បាស់លាស់។

នៅទីនេះបង្ហាញថា ដើម្បីទទួលបានការតភ្ជាប់រវាងសេចក្តីសង្គ្រោះ និង ការប្រោសឲ្យជាដល់មនុស្ស ដែលមានជំងឺយូង បានបង្រៀនថា គ្រប់ទាំងការប្រោសឲ្យជាការអត់ទោសបាប។ ច្បាប់ដែលបង្កើត ឡើងទាក់ទងនឹងរោគសញ្ញានៃជំងឺយូង និង ការប្រោសឲ្យជាបានធ្វើឲ្យយើងគិតថា ភាពបរិសុទ្ធនៃញែក ចេញពីអំពើបាបយ៉ាងម្តងគត់។ ដើម្បីឲ្យបានបរិសុទ្ធដោយប្រោះឈាមបក្សី7ដង។ ព្រះលោហិតរបស់ ព្រះគ្រីស្ទប្រោះសព្វកន្លែង។ ព្រះបានដកយកគ្រប់ទាំងអំពើបាបចេញពីយើង ដោយដកយកភាពទន់ ខ្សោយ ការបន្ទោស និង ភាពខ្វះខាតដូចជាជីវិតដែលមានជំងឺយូង។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជឿ លើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះ គាត់នឹងក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធ។

2. “ហើយជ្រលក់ម្រាមដៃស្តាំ ទៅក្នុងប្រេង ដែលនៅក្នុងបាតដៃ ប្រោះពាងនៅចំពោះព្រះយេស៊ូវ” (16) ការដាក់អនុវត្តភាពបរិសុទ្ធរបស់បុគ្គលគឺចេញមកពីគុណធម៌របស់គាត់ ដែលវាត្រូវបានប្រោះនៅ ចំពោះព្រះ។ ដោយសារតែព្រះបាននាំពួកគេឲ្យមើលឃើញព្រះលោហិតដែលព្រះបានប្រទានឲ្យដោយ ការសុគតលើឈើឆ្កាង។ ព្រះពរដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងពិភពលោកគឺជាការសំអាតមនុស្សដោយព្រះហោហិត របស់ទ្រង់។ ចូរចាំថា ឈាមដែលត្រូវបានប្រោះ7ដង នោះយើងអាចទុកចិត្តបាន។

3. “ហើយគាត់នឹងបានស្អាត (ខ20)” នេះជាការប្រកាសរបស់ព្រះ។ ដូចព្រះបានប្រកាសសេរីភាព ចេញពីជំងឺយូងរាល់អំពើបាបរបស់ខ្ញុំត្រូវបានសម្អាតទាំងស្រុង។ ដូចជាមនុស្សយូងម្នាក់ស្រែកថា «បើ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យទូលបង្គំនឹងបានស្អាត» គេបាននិយាយទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវ នោះគាត់បាន ស្អាតដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ហើយអំពើបាបរបស់យើងក៏បានសំអាតដោយការសុគត របស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ យើងគួរលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ដោយសារអំពើបាបរបស់យើងដូចជា រោគយូងត្រូវបានអត់ទោសឲ្យ។

3). ព្រះលោហិតសម្រាប់លាងសំអាតអំពើបាប (14: 1-20) - តើអត្ថបទគម្ពីរប្រាប់យ៉ាងច្បាស់ថា ប្រភពនៃការព្យាបាលរោគយូងគឺជារបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយការបង្រៀនបញ្ញត្តិនៃការប្រកាស ថារោគយូងត្រូវបានសម្អាតរំលឹកយើងពីភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះដែលពិចារណាអំពើបាប។ (7) ដូចជាភាព ស្អាតត្រូវបានបញ្ជាក់ពីជំងឺនេះ ដោយការប្រោះព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងគ្រប់ កន្លែង។ ទីពីរការដាក់អនុវត្តផ្ទាល់ខ្លួននៃឈាមគឺពីដង្ហែកទៅលើភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះ ព្រោះគាត់ បានទទួលយកការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ជាការជំនួសឲ្យពេញលេញ។ (16) ដូចដែលដែលព្រះ អម្ចាស់បានប្រកាសសេរីភាពរបស់រាស្ត្រទ្រង់(20) ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសពីការសង្គ្រោះនៃរាស្ត្ររបស់

ទ្រង់។ ជំងឺឃ្លង់ត្រូវបានជម្រះទាំងស្រុងសម្រាប់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនេះ (ម៉ាថាយ 8: 2) ។ យើងគួរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ដោយព្រះមានទង្វើដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ អំពើបាប ភាពកំសោយ និង អំពើរំលង ទណ្ឌកម្មរបស់ខ្ញុំត្រូវបានជម្រះម្តងជាសម្រេច។

4). ជំពូក15 លក្ខណៈពីភាពមិនគ្រប់គ្រាន់ (បញ្ហាសុខភាព)

ប្រជារាស្ត្របរិសុទ្ធសម្រាប់ព្រះបរិសុទ្ធ- “ដូច្នេះ ចូរឲ្យរងរាល់គ្នាព្រឹក្សាខ្លួនចេញ ហើយឲ្យបានបរិសុទ្ធចុះ ដ្បិតអញនេះ គឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃរងរាល់គ្នា”(លេវីនីយ 20:7)

(1) អំពើបានជាឈាមដែលមានជំងឺ (15: 19-33) – តើយើងរៀនបានអ្វីខ្លះ ពីការព្រមានចំពោះឈាមដែលមានជំងឺ? ទី1 ការពិតដែលថា ព្រះបានបន្ថែមច្បាប់ស៊ីវិល ច្បាប់ថ្វាយតង្វាយ និង ច្បាប់សុខភាពលើសពីសុខភាពរាងកាយ។ ការនេះចង្អុលបង្ហាញពីការសង្គ្រោះ និង ជីវិតនៃមនុស្សដែលបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប។ ដូច្នេះ ជំងឺឈាមចង្អុលបង្ហាញ ពីបាប និង អំពើរំលង (19) វាជាសេចក្តីបង្គាប់មួយដែលអ៊ីស្រាអែលគួរពិចារណាពីសុខភាពខាងព្រលឹង។ ទីពីរភាពស្មោះត្រង់ដែលជាប់ទាក់ទងនឹងជំងឺឈាម ត្រូវបានហាមឃាត់ពីព្រោះពួកគេត្រូវការការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះអំពើបាប និង ភាពចាំបាច់នៃតង្វាយជូននឹងបាប។ (30) មានតែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ដែលជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃភាពបរិសុទ្ធ។ នៅពេលយើងខិតទៅជិតបណ្តុំរបស់ព្រះ ហើយលន់គួរអំពើបាបរបស់យើងចំពោះទ្រង់ នោះទ្រង់សន្យាថា យើងនឹងទទួលបានការប្រោសលោះទាំងស្រុង។ (យ៉ូហាន 1:9)

[សំណួរទី5]:

- (1) តើការបែងចែកអាហារពីរប្រភេទ ក្នុងលេវីនីយជំពូក11បានបង្រៀនយើងយ៉ាងដូចម្តេចនៅសម័យនេះ? តើយើងគួរអនុវត្តតាមការណែនាំនោះចំពោះយើងដែរឬទេ? ប្រសិនបើអ្នកយល់ស្របជាមួយទិសដៅនោះចូរប្រាប់ពីមូលហេតុ។ (កូរ៉ិនថូស 2: 16-17)
- (2) តើរោគឃ្លង់នៅក្នុងជំពូកនេះ បង្ហាញពីអ្វីនៅក្នុងដំណឹងល្អ? (ម៉ាថាយ 8: 1-4)
- (3) ហេតុអ្វីបានជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធទាមទារឲ្យមានសុខភាពខាងរាងកាយ ហើយតើអ្នកអាចមានសុខភាពរាងកាយបានដោយរបៀបណា? (កូរិនថូស 6: 13-19: សុភាសិត 3: 7-8)

សេចក្តីបង្រៀនទី៧ ថ្ងៃបរិសុទ្ធចម្ពុត

គំនិតរូបភាព

1. ជំពូក១៦, ជួននឹងបាបដោយឈាម (ជីវិតប្រជាជាតិ)
2. ជំពូក១៧, ការហាមឃាត់ក្នុងការប្រើប្រាស់ឈាម (ជីវិតខាងសាច់ឈាម)
3.) “កុំដាំដំណាំលាយឡំគ្នានៅក្នុងចំការ”
4. សេចក្តីកំផិត និង ភាពស្មោះត្រង់
5.) ភាពស្មោះត្រង់ជាជីវិត

សេចក្តីបង្រៀនទី៧

ថ្ងៃបរិសុទ្ធបំផុត

1. បទគម្ពីរ: លេវីនីយ៍ 16:1-22

2. ខសំខាន់:

3. ការសង្កេត: តង្វាយជួននឹងបាបដែលពួកគេថ្វាយជារៀងរាល់ឆ្នាំមានន័យថា "តង្វាយជួន" ធ្វើឲ្យស្តប់ចិត្ត, "មេត្រីភាព" ហើយចេញមក "គ្របបាំង" ក្នុងភាសាហេប្រ៊ីបានពាក្យ 100 ដងចេញមកពីសញ្ញាចាស់។ ពាក្យដូចគ្នានឹងចេញមកពីពាក្យថា "គ្របបាំង" នៅពេលដែលលោកណូអេបានពង្រីកនៅក្នុងទូកទាំងខាងក្នុង និង ខាងក្រៅនៅលោកុប្បត្តិ (6:14) ។ ដូចជាជំនួយដែលបានពាសលើទូកការពារប្រជាជនយ៉ាងណា នោះឈាមនៃយញ្ញបូជាឈាមត្រូវបានបោះនៅក្នុងរោងមនុស្សមានបាប និង ព្រះយ៉ាងនោះដែរ។ ថ្ងៃថ្វាយតង្វាយជួននឹងបាបដ៏អស្ចារ្យជារៀងរាល់ឆ្នាំគឺជាការថ្វាយតង្វាយដ៏សំខាន់នៅអ៊ីស្រាអែល។ នៅថ្ងៃនោះប្រជាជនគ្រប់ៗរូបបានប្រមូលគ្នា ហើយសម្តេចសង្ឃត្រូវប្រយ័ត្នក្នុងការចូលរួមក្នុងពិធីជំរះកាយអោយបានបរិសុទ្ធដោយសារអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ ព្រះហឫទ័យមិនឲ្យប្រើឈាមសម្រាប់គោលបំណងផ្សេងទៀត លើកលែងតែតង្វាយជួន ពីព្រោះវាជាការសំខាន់បំផុតសម្រាប់ការលើកលែងទោសដោយផ្ទាល់ខ្លួន និង នៅទូទាំងប្រទេស។ "ដ្បិតជីវិតនៃរូបសាច់ នោះនៅក្នុងឈាម ហើយអញបានឲ្យឈាមដល់ដងរាល់គ្នា សំរាប់នឹងថ្វាយនៅលើអាសនា ដើម្បីឲ្យបានជួននឹងជីវិតឯង ដ្បិតគឺជាឈាមនោះឯងដែលជួននឹងព្រលឹងបាន" (លេវីនីយ៍ 17:11)

4. ការពិពណ៌នា

1. តង្វាយជួននឹងបាបដោយឈាម (16) ថ្ងៃបុណ្យជួននឹងបាបគួរត្រូវបានប្រារព្ធធ្វើឡើងម្តង នៅថ្ងៃទី 10 ខែកក្កដាក្នុងមួយឆ្នាំ។ (លេវីនីយ៍ 16:31) ថ្ងៃបានត្រូវហៅថា «នេះជាថ្ងៃឈប់សំរាកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា» ដោយព្រោះតែអំពើបាបរបស់អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានទទួលការលើកលែងទោសពីព្រះ ហើយពួកគេបានសំរាកពិតប្រាកដក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេក្នុងមួយឆ្នាំ។ ថ្ងៃឈប់សម្រាកគឺជាប់ទាក់ទងនឹងការលើកលែងទោស។ សម្រាប់ថ្ងៃបុណ្យជួននឹងបាបដែលមានគោលបំណងរីករាយនឹងការសម្រាកពិតប្រាកដ ពួកគេបានរីករាយនឹងថ្ងៃឈប់សម្រាកពិតប្រាកដតាមរយៈការងារផ្សេងៗរបស់សម្តេចសង្ឃ។

2. រឿងដែលគួរធ្វើនៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យជួននឹងបាប

1. អើរ្យ្តនខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ គួរតែត្រូវបានធ្វើជាតង្វាយឲ្យជួននឹងបាប។ ដើម្បីលាងសំអាតអំពើបាបទាំងអស់របស់មនុស្សទាំងអស់ក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំម្តង អើរ្យ្តនខ្លួនឯង ត្រូវតែលាងសំអាតអំពើបាបផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។ គាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងទីសន្តោសប្រាស នៃតង្វាយជួនដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្នទេ ព្រោះវាគួរតែទាក់ទងនឹងវត្តមានរបស់គាត់។ ព័ន្ធកិច្ចរបស់គាត់ជាប់ទាក់ទងនឹងការទ្រទ្រង់ជីវិតរបស់គាត់។ គាត់ត្រូវថ្វាយចៀមឈ្មោលមួយជាយញ្ញបូជាដោះបាបសំរាប់ខ្លួនឯង និង ក្រុមគ្រួសាររបស់

គាត់។ ត្រូវនាំចៀមឈ្មោលពីរសម្រាប់ធ្វើយញ្ញបូជារំដោះបាបចូលមកដែរ។ គាត់ត្រូវពាក់ខ្សែក្រវាត់ល្អ និង មកដំណើរក្រោយពេលគាត់លាងខ្លួនក្នុងទឹក។ សំលៀកបំពាក់ល្អគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពបរិសុទ្ធ ពីព្រោះមានតែមនុស្សបរិសុទ្ធច្រើនអាចឈរនៅចំពោះព្រះដ៏បរិសុទ្ធបាន។

2. នៅចំពោះព្រះកត្រព្រះយេហូវ៉ា ត្រូវដាក់ភ្លើងឆេះនៅលើអាសនា ហើយគ្រឿងក្រអូប ហើយធ្វើកុំឲ្យ មានផ្សែងហុយគ្របបាំងដែលមិនអាចមើលទៅនៅខាងក្នុងបាន។ ដើម្បីជៀសវាងពីការស្លាប់(12-13)។

3. រីឯតង្វាយជួននឹងបាបរបស់សម្តេចសង្ឃត្រូវបោះឈាមនៅផ្នែកខាងកើត និង ទីសន្តោសប្រោស ចំនួន៧ថ្ងៃទៀតផង។ (14)

4 . ហើយសម្រាប់ប្រជាជនធម្មតាត្រូវយកឈាមពពែឈ្មោលទៅលាបនៅមុខ និង លើអាសនាផ្នែក សន្តោសប្រោសចំនួន៧ដង។ (15)

5. អើរុនគួរសំអាតគ្រប់ឧបករណ៍ទាំងអស់ដើម្បីឲ្យជួននឹងតង្វាយដែលត្រូវប្រើ។ (ទីបរិសុទ្ធបំផុត រ៉ាំងនន និង អាសនា (16-19)។ ហើយគាត់ក៏ត្រូវដោះសំលៀកបំពាក់ធម្មតាចេញ ហើយស្លៀកសំលៀកបំពាក់ដ៏ល្អបំផុត។ (23-24)

6. ដូចជាកូនប្រុសរបស់លោកអើរុនត្រូវទទួលធ្វើពិធីជំរះកាយឲ្យជួននឹងការងាររបស់ខ្លួន ធ្វើនៅក្នុងទី បរិសុទ្ធបំផុត រ៉ាំងនន ព្រមទាំងអាសនា។ (33)

7. តង្វាយជួនសម្រាប់មនុស្សគួរតែត្រូវធ្វើសម្រាប់បញ្ហាពីរ។ - (1) ទីមួយគាត់ត្រូវបោះឈាមរបស់ពពែ ឈ្មោលនៅមុខ និង នៅលើតង្វាយជួនចំនួន៧ដង។ (15) (2) ទីពីរ រួចដាក់ដៃទាំង២នៅលើក្បាល ពពែនោះ លន់គូពីអស់ទាំងសេចក្តីទុច្ចរិត និង អស់ទាំងសេចក្តីរំលងរបស់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ពីលើ ពពែនោះគឺអំពើបាបរបស់គេទាំងអស់ ត្រូវដាក់ទាំងអស់លើក្បាលពពែនោះ រួចប្រគល់ដល់មនុស្សម្នាក់ ដែលប្រុងជាស្រេច ដើម្បីដឹកទៅឯទីរហោស្ថាន ឯពពែនោះត្រូវផ្ទុកអស់ទាំងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់គេ លើខ្លួនចេញទៅឯទីដំបន់សូន្យស្ងាត់ រួចអ្នកនោះត្រូវលែងនៅទីរហោស្ថាននោះ។ (21-22)

(8) បន្ទាប់មកប្រជាជនមិនគួរធ្វើការងារណាមួយឡើយ ហើយគួររក្សាជានិមិត្តរូបដ៏អស់កល្បជា និច្ច។ (29)

(9) នៅថ្ងៃនោះ ពួកគេត្រូវបានសម្អាតដោយតង្វាយជួន និង ទទួលបាននូវសេរីភាពអស់កល្បជានិច្ចពី អំពើបាបរបស់ពួកគេ។ (30)

3. ជំពូក 7 ការហាមឃាត់ក្នុងការប្រើប្រាស់ឈាម (ជីវិតសាច់ឈាម) - ស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធ (លេខីរ៉ីន័យ 19: 19-30) អត្ថបទគម្ពីរចែងថា៖ គោលការណ៍នៃភាពបរិសុទ្ធហើយវាជាផ្លូវត្រឹមត្រូវរបស់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ ទី មួយចេញពីច្បាប់សុខភាពដើម្បីយល់ដឹងអំពីមូលហេតុ សំលៀកបំពាក់ ក្រុមជំនុំរៀនពីអត្ថន័យ ដើម្បីដល់ពី ការសម្រេចបំពេញមកដល់ការសម្តែងនិមិត្តរូប និង ពិធីនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ហេតុផលដែលអត្ថបទហាម ឃាត់ការផ្លាស់ប្តូរ និង ការវិវត្តន៍នៃប្រភេទគ្រាប់ពូជគឺដើម្បីបង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃភាពបរិសុទ្ធ និង ភាព ស្អាតស្អំ។ (19) ទីពីរ ភាពបរិសុទ្ធនេះត្រូវបានពង្រីកដើម្បីទទួលបានផលផ្លែ។ (20) នៅពេលពួកគេបរិភោគ ឬ ផឹក ឬ ធ្វើអ្វីមួយនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ពួកគេគួរតែធ្វើនៅកណ្តាលនៃភាពបរិសុទ្ធ និង សិរីល្អនៃព្រះ។ ទីបី ភាព បរិសុទ្ធនេះគួរតែត្រូវបានអនុវត្តដើម្បីបញ្ជូនឈាម ព្រះចេស្ដា និង ព្រះវិញ្ញាណ អ្នកថែដង មេធាប់ ហើយហាម

យាត់ស្នាមសក្តិ ចំណុចកណ្តាលនៃរឿងទាំងអស់នោះគឺជាភាពបរិសុទ្ធ។ ជាពិសេសនៅថ្ងៃឈប់សម្រាកជួយឲ្យ ពួកគេផ្ដោតលើការគោរពថ្វាយបង្គំជាសាធារណៈក្នុងគោលបំណងផ្តល់អំណាចខាងវិញ្ញាណ។ (20)

1) «មិនត្រូវដាំ ... គ្រាប់ដំណាំប្រភេទផ្សេងគ្នាឡើយ»។ 19 សេចក្តីបង្គាប់នៅក្នុងលេវីនីយ៍គឺជាបេសផនជាតិ អ៊ីស្រាអែល។ នៅពេលដំណាលគ្នានេះ វាគឺជាបង្គាប់បេសព្រះដែលក្រុមជំនុំនៅសញ្ញាថ្មី គួរតែផ្ដោតអារម្មណ៍។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងប្រកាន់ខ្ជាប់លក្ខន្តិកៈនេះ ដោយមិនយល់ពីការពិតដែលមាននៅក្នុងវា គឺវាមិនមែនជា ការជឿតាមបទគម្ពីរទេ។ បើសិនជាការយល់ដឹងពីពិធីបុណ្យ និង ច្បាប់សុខភាពទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះការអនុវត្តន៍មិនមែនជាការបង្រៀនពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្រុមជំនុំគួរតែរៀនពីអត្ថន័យ និង ការពិតនៃនិមិត្តរូប និង ពិធីបុណ្យសាសនានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង ពួកសាវ័ក។ ក្នុងចំណោមបញ្ហាទាំងនោះមានការហាមឃាត់ការអភិវឌ្ឍប្រភេទពូជ គួរត្រូវបានចាត់ទុក ដើម្បីបង្រៀនអត្ថន័យនៃភាពស្អាតស្អំ និង ភាពបរិសុទ្ធខាងវិញ្ញាណ។ ព្រះគ្រីស្ទ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់បើក សម្តែងពីគោលការណ៍នៃភាពបរិសុទ្ធ ដើម្បីអនុវត្តការបង្រៀនដ៏ទៃទៀត ដោយលំអិតលើកលែងតែព្រះគម្ពីរ។ ភាពបរិសុទ្ធគឺមានតម្លៃវិសេសជាងសុភមង្គលវាជាជីវិតរបស់អ្នកជឿ។

2) នៅឆ្នាំទី៤ផលផ្លែទាំងអស់នឹងបានបរិសុទ្ធ (25)-ភាពបរិសុទ្ធនេះគួរត្រូវបានអនុវត្តរហូតដល់ទទួលបានផល ផ្លែ។ ផ្លែឈើដែលត្រូវបានគេដាំនោះ ត្រូវបានគេអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់បន្ទាប់ពី៥ឆ្នាំ។ វាមានន័យថារាល់ សកម្មភាពដែលធ្វើឲ្យក្រុមទាំងការបរិភោគ ឬ ការផឹក គួរតែត្រូវបានលើកតម្កើងព្រះ នេះជាគោលបំណងចុង ក្រោយបង្អស់របស់ពួកគេ។ ការព្រមានលើបញ្ហាកើនកំដៅរបស់ព្រះអាទិត្យសម្រាប់ការបំពុលបរិស្ថានគឺជា ទំនួលខុសត្រូវរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដោយសារតែពួកគេស្អប់នូវបេសកកម្មរបស់ពួកគេដើម្បីកាន់កាប់លើផែនដី និង គ្រប់គ្រងវា។

3) «ចូរកាន់ថ្ងៃឈប់សម្រាក ហើយគោរពក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់អញ» (30) «ព្រះចង់ឲ្យភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ត្រូវ បានអនុវត្តចំពោះការផឹកឈាមភាពបរិសុទ្ធនេះ គួរត្រូវបានអនុវត្តរហូតទាល់តែមានបញ្ហាក្នុងការផឹកឈាម អំណាចខាងវិញ្ញាណ អ្នកថែទាំ និង ស្នាមសក្តិ។ សូម្បីតែការទាំងអស់ដែលមិនបានកត់សម្គាល់ នៅទីនេះគួរ តែរស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែផ្ដោតលើការកាន់ថ្ងៃឈប់សម្រាក និង ការថ្វាយបង្គំ សាធារណៈ ព្រោះវាដូចក្បាលម៉ាស៊ីនដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។

សេចក្តីកំផិត និង ភាពស្មោះត្រង់ "កុំឲ្យបង្អួចកូនស្រីដឹងដោយធ្វើឲ្យទៅជាស្រីសំផឹងឡើយ ក្រែងស្រុកឯងទៅ ជាសហាយស្មន់គ្រប់គ្នា ហើយបានពេញជាសេចក្តីអាក្រក់ជួរជាតិ" (លេវីនីយ៍19:29) - លេវីនីយ៍សំដៅទៅលើ ភាពបរិសុទ្ធនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះយ៉ាងល្អិតល្អន់ បញ្ជាក់ពីភាពស្មោះត្រង់។ វាបញ្ជាក់ពីការគោរពថ្វាយបង្គំដ៏ស្មោះ ត្រង់ចំពោះព្រះ និង ភាពស្មោះត្រង់នៃជីវិតគ្រួសារ និង សហគមន៍។ (20:2-5) ពីព្រោះវាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃ ការថ្វាយបង្គំ។ ការងារចម្បងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាការផ្លាស់ប្តូរ ភាពក្លែងលក្ខាយទៅជាការពិតពេញលេ ញ។

ដោយសារតែភាពស្មោះត្រង់គឺខ្វះខាតការថ្វាយបង្គំ និង ការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង នឹងត្រូវបានកាត់ចេញដោយ ការមិនពិត។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរបានចាត់ទុកការថ្វាយបង្គំប្រះនៅក្នុងការផិតក្បត់ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណហើយបាន ផ្ដន្ទាទោសការផិតក្បត់នៃទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកជិតខាង។ អំពើបាបដែលលើកនឹងបានថ្កោលទោសនោះជា អំពើផិតក្បត់ជាមួយប្រពន្ធអ្នកជិតខាង ម្តាយ បងប្អូនថ្លៃប្រុស/ស្រី ខ្មើយ ការស្រលាញ់ភេទដូចគ្នា និង ម្តាយ ក្មេកជាអំពើបាប។ (20: 7-16) សើសពីនេះទៅទៀត ព្រះបានព្រមានថាកូនៗ របស់ទ្រង់មិនគួរកប់ប្រសព្វនឹង មនុស្សកំផិតទេ។ អំពើបាបទាំងអស់នេះចេញមកពីចិត្តមិនស្មោះត្រង់។ នៅពេលយើងនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាប្រភពនៃការទុកចិត្តយើងអាចយកឈ្នះលើអំពើបាបទាំងនេះ។

4. ភាពស្មោះត្រង់ជាជីវិត (19:29- 20:16)- អត្ថបទគម្ពីរពិពណ៌នាអំពីភាពបរិសុទ្ធនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ ហើយ បញ្ជាក់ពីភាពស្មោះត្រង់។ ទីមួយ វាបង្ហាញពីជំនឿស្មោះត្រង់នៃការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ។ (20: 2-6) ដោយសារ ទំនាក់ទំនងបញ្ឈប់ជាមួយព្រះគឺជាគ្រឹះនៃភាពស្មោះត្រង់ទាំងអស់។ អ្នកដែលរង្វេងចេញពីការថ្វាយបង្គំគឺងាយ ស្រួលក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើឃាតកម្ម អំពើបាប និង ការថ្វាយបង្គំប្រះដូចលោកឡាម៉េក។ ភាពស្មោះត្រង់ទាំង អស់ចេញមកពីព្រះដ៏ស្មោះត្រង់។ (រ៉ូម12:1-2) ទីពីរ វាបង្ហាញពីការពិតអំពីជីវិតគ្រួសារ និង សហគមន៍។ (20: 2-5) កិច្ចការទី1 ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើគឺការផ្លាស់ប្តូរភាពក្លែងក្លាយជាការពិត។ ប្រសិនបើភាពស្មោះ ត្រង់បាត់បង់ នោះទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកជិតខាងក៏បាត់បង់ដែរ។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរបានចាត់ទុកការថ្វាយបង្គំប្រះ ជាការផិតក្បត់ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ហើយបានថ្កោលទោសចំពោះទំនាក់ទំនងកំផិតជាមួយអ្នកជិតខាង របស់យើង។ (20: 7-16) ពេលយើងនៅជាព្រះគ្រីស្ទ និង សេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ នោះយើងអាច យកឈ្នះបាបបាន។

[សំណួរទី៦]

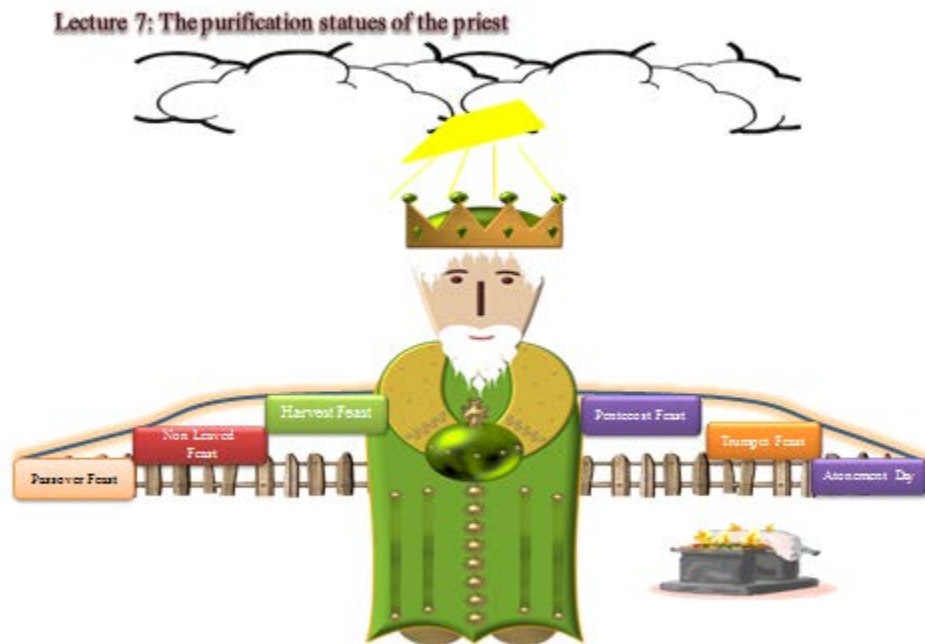
- (1) តើតង្វាយជួនជាឈាមនៅលើវីរីនីយជំពូក16 មានន័យយ៉ាងណាចំពោះការសុគតរបស់ព្រះគ្រី ស្ទ?
- (2) ហេតុអ្វីជំពូក17 ប្រាប់ពីការហាមមិនឲ្យប្រើឈាម? ចូររៀបរាប់ឲ្យបានលម្អិត។
- (3) តើយើងគួរតែប្រើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីព្យាបាលអំពើបាបបច្ចុប្បន្នរបស់ខ្ញុំយ៉ាងដូច ម្តេច?
- (4) នៅពេលយើងគិតពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅថ្ងៃប្រោសលោះ តើព្រះបានបង្ហាញពី ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ដល់រាស្ត្រទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច? តើអើរុនគួរធ្វើយ៉ាងណាដើម្បីតង្វាយជួនផ្ទាល់ខ្លួន របស់គាត់? (1-14)
- (5) តើការរៀបចំនេះបង្ហាញពីនិមិត្តសញ្ញាអ្វី ពីគូនាទីរបស់គាត់ចំពោះព្រះ និង រាស្ត្ររបស់លោក?
- (6) តាមរយៈជានិមិត្តរូបដែលមើលឃើញ ពីអំពើបាប តើពេលនីមួយៗត្រូវចាត់ទុកជាអ្វី? (7-10, 15-19,20-24)
- (7) តើវិធីជួនបែបណាដែលនាំមកនូវការអនុវត្តន៍ភាពល្អ?
- (8) ចូរគិតពីអ្នកដែលជាជនជាតិហេព្រើបណ្តោះអាសន្ន តើអ្នកនឹងគិតយ៉ាងដូចម្តេចនៅមុនថ្ងៃ និង ក្រោយថ្ងៃនៃការលាងជម្រះបាបនេះ?
- (9) តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថា មានកំហុសចំពោះអ្វីៗដែលមិនគួរធ្វើដែរឬទេ?

- (10) ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះរបស់ឯងទ្រង់បរិសុទ្ធ ឯងគួរតែបរិសុទ្ធ ។ តើច្បាប់អ្វីខ្លះដែលនឹងអនុវត្តតាមសេចក្តីបង្គាប់ដែលបង្ហាញនេះ ?
- (11) ពិនិត្យឡើងវិញនូវសេចក្តីបង្គាប់នៃជំពូក 3, 11, 16-17 និង 35-36, ដើម្បីធ្វើឲ្យទំនាក់ទំនងកាន់តែប្រសើរឡើង ក្នុងចំណោមប្រជាជន តើអ្នកនឹងគោរពតាមច្បាប់នេះយ៉ាងដូចម្តេច ?
- (12) ពិនិត្យមើលខ 9-10, 14 និង 33-34 ហើយពិចារណាពីសង្គមដើម្បីគោរពច្បាប់តាមនេះ។ តើវានឹងជួយដល់មនុស្សទន់ខ្សោយយ៉ាងដូចម្តេច ?
- (13) ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានដកស្រង់បញ្ញត្តិពីរ ចូរស្រឡាញ់ព្រះ ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងរបស់អ្នក (18) អ្វីព្រះសង្ខេបបញ្ញត្តិទាំងអស់នៅត្រឹមនេះ ?
- (14) ក្នុងបញ្ញត្តិនេះ តើការយកចិត្តទុកដាក់របស់ព្រះបង្ហាញឲ្យឃើញអ្វីខ្លះអំពីមនុស្ស ?
- (15) នៅក្នុងអត្ថបទ តើបង្ហាញអំពីចិត្តរបស់អ្នកយ៉ាងណា ?
- (16) តើបញ្ញត្តិមួយណាជាបញ្ញត្តិពិបាកបំផុតសម្រាប់អ្នក ?

សេចក្តីបង្រៀនទី៨ ច្បាប់នៃការភាពបរិសុទ្ធ

គំនិតរូបភាព

1. ជំពូក 21, ភាពមិនស្អាតរបស់សង្ឃ
2. ជំពូក 22, បាបរបស់សង្ឃ
3. ជំពូក 22, កតាពូកិច្ចរបស់សង្ឃ
4. ជំពូក 23, ថ្ងៃដ៏សំខាន់បំផុត

សេចក្តីបង្រៀនទី 8

ច្បាប់នៃភាពបរិសុទ្ធរបស់សង្ឃ

1. បទគម្ពីរ: លេវីវិទ្យុ 21:1-15

2. ខំសំខាន់:

3. ការសង្កេតពិនិត្យ: ចំពោះព្រះដ៏បរិសុទ្ធ ការងារនៃព្រះដ៏បរិសុទ្ធត្រូវការសង្ឃបរិសុទ្ធ។ ដោយសារការអំពាវនាវរបស់ពួកសម្តេចទៅខាងលើ យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នពីសកម្មភាព និង អភ័យឯកសិទ្ធិរបស់ពួកគេបន្ថែមទៀត។ ពួកគេគួរតែមានរូបកាយពេញលេញ ហើយគួរជៀសវាងពីភាពមិនស្អាតស្អំនៃអ្នកដែលនៅក្បែរខ្លួន។ តង្វាយដែលពួកគេថ្វាយមិនត្រូវឲ្យមានស្នាមទេ។ ហើយពួកគេក៏គួរប្រុងប្រយ័ត្នឲ្យបានល្អិតល្អន់ផងដែរ។ ថ្ងៃដែលមាញឹកបំផុតក្នុងឆ្នាំគឺជា រយៈពេលដើម្បីប្រមូលផ្តុំគ្នា ព្រោះថ្ងៃនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ជាពេលសរសើរដំកើងព្រះ ហើយជាថ្ងៃរីករាយ។

4. ការពិពណ៌នា:

- 1) ជំពូក 20, ភាពមិនស្អាតស្អំរបស់សង្ឃ (1-15)
- 2) ជំពូក 21, អំពើបាបនៃសង្ឃ (16-24)
- 3) ជំពូក 22 កតាពូកិតនៃសង្ឃ
- 4) ជំពូក 23 ថ្ងៃដ៏សំខាន់បំផុត

5. ការសង្កេត: ចំនួននៃពិធីបុណ្យ

ជីវិតរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនបានធ្វើការងារច្រើនទេ។ ពួកគេកាន់ថ្ងៃឈប់សម្រាប់រាល់សប្តាហ៍ និង 19 ដងនៅថ្ងៃបុណ្យជាតិជារៀងរាល់ឆ្នាំដែលជាពិធីបុណ្យនៃបុណ្យរំលង (1) ពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតដំបែ (7) បុណ្យថ្ងៃទី៥០ (1) បុណ្យផ្លុំត្រៃ (11) ថ្ងៃឆ្លងនឹងបាប (1) និង បុណ្យនៃរោងឧបោសថ (7) បុណ្យឈប់សម្រាកក្នុងឆ្នាំនៃការប្រមូលផលដំបូង ។

6. សំណួរ:

ទីមួយ តើពិធីបុណ្យ២, បុណ្យថ្ងៃទីហាសិប និង បុណ្យផ្លុំត្រៃ(23: 15-25) បង្ហាញពីពិធីបុណ្យរោងឧបោសថដែលបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្តេច? - ព្រះបានបង្គាប់ឲ្យនៅជាប់នឹងស្រែចម្ការសំរាប់កសិករក្រីក្រដើម្បីប្រារព្ធបុណ្យនំប៉័ងឥតដំបែ ពីស្រូវនៅថ្ងៃដែលពួកគេថ្វាយតង្វាយម្សៅពីធម្មជាតិជាលើកដំបូង ដែលជាការថ្វាយព្រះ និង តង្វាយដុត (សាច់ចៀម 7 គោ1 ចៀមឈ្មោល2) ការថ្វាយតង្វាយធួន នេះជាការថ្វាយ

តង្វាយដែលនាំទៅរកយញ្ញបូជាមេត្រី សំរាប់កូនចៀមនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ។ ហើយថ្ងៃប្រជុំគ្នាដោយមិនធ្វើការអ្វី ទាំងអស់ ដើម្បីសម្រេចការយាងមកនៃព្រះគ្រីស្ទនៅថ្ងៃទី១០ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចាក់មកលើពួកជំនុំ នៅ ថ្ងៃទី៥០ ជាថ្ងៃដែលបំពេញសម្រេចនៃការប្រោសលោះនៃព្រះគ្រីស្ទ។

វាជាការប្រមើលជាមុនថា រហូតទាល់តែការយាងមកជាលើកទីពីរនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងបង្កើតផល។ នៅថ្ងៃ បុណ្យទី៥០ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានថ្វាយតង្វាយម្សៅនៃផលដំបូង។ 10ថ្ងៃមុនថ្ងៃបុណ្យធូន ធ្វើឲ្យពួកគេចងចាំ ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ វាជាថ្ងៃនៃការវិនិច្ឆ័យដ៏ធំរបស់ព្រះគ្រីស្ទនាពេលអនាគត។ (1) ត្រូវរាប់ថ្ងៃហាសិបថ្ងៃរហូត ដល់ថ្ងៃទី៧ជាថ្ងៃឈប់សម្រាក។ បន្ទាប់មកអ្នកគួរថ្វាយផលដំបូងពីដំនាំរបស់អ្នកទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ (16) - ថ្ងៃទី៥ជាថ្ងៃរំលឹកឯករាជ្យនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលគួរតែរក្សាទុកជាថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ដែលគេហៅថា ពិធីបុណ្យចំរុត ដំបូង នៃបុណ្យនំប៉័ងឥតដំបែ ក្នុងការបំបែកពិធីបុណ្យប្រមូលផលរដូវលំហើយ ដែលត្រូវបានគេហៅថា ពិធី បុណ្យនៃរោងឧបោសថ។ (2) «ចូរប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដូចតទៅ: នៅថ្ងៃទីមួយនៃខែទីមួយអ្នករាល់គ្នាត្រូវ ប្រារព្ធពិធីបុណ្យមួយដែលជាថ្ងៃបុណ្យឈប់សម្រាក ជាការចងចាំពីសេចក្តីប្រកាសពីដ៏យ៉ាងជំនះ ជាថ្ងៃបុណ្យបញ្ញា ក់ពីសេចក្តីជឿជាក់ដ៏បរិសុទ្ធ»។ (24) បុណ្យនៃការផ្តុំត្រៃដែលត្រូវបានរក្សាទុកនៅថ្ងៃទីមួយ នៃខែទី៧ គឺជាថ្ងៃ សម្រាក និង ជាថ្ងៃដែលរំលឹកដោយផ្តុំត្រៃស្នែងចៀម។ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតដោយមិនធ្វើការអ្វី ទាំងអស់។ ពិធីបុណ្យនេះមិនមានការពិពណ៌នាពិសេសនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ គឺជាថ្ងៃរំលឹកមួយដើម្បីពិនិត្យ មើលខ្លួនឯង ហើយប្រែចិត្តដោយបន្ទាបខ្លួនមុនពេលព្រះសព្វព្រះទ័យ ព្រះបានប្រាប់ពីឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ដោយផ្តុំ ត្រៃក្នុងជីវិតទីរហោស្ថាន និង ការកាន់កាប់ស្រុកកាណាន។ ពិធីបុណ្យត្រៃដែលបានសម្រេចក្នុងព្រះគ្រីស្ទ បង្រៀនថា៖ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគួរតែសារភាពថា ខ្លួនជាមនុស្សមានបាបនៅមុខបល្ល័ង្ករបស់ព្រះដោយភាពស្មោះត្រង់ ហើយបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈការប្រែចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

អត្ថន័យនៃថ្ងៃឈប់សម្រាក "ត្រូវឲ្យធ្វើការក្នុងរវាង៦ថ្ងៃ តែដល់ថ្ងៃទី៧ នោះជាថ្ងៃឈប់ឲ្យបានសំរាកសំរាប់ប្រជុំ ជំនុំបរិសុទ្ធវិញ មិនត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាធ្វើការអ្វីនៅថ្ងៃនោះឡើយ ដ្បិតជាថ្ងៃឈប់សំរាករបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុង គ្រប់ទាំងទីលំនៅរបស់ឯងរាល់គ្នា ។" (លេវីន័យ 23:3)

ពិធីបុណ្យទាំងអស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំគម្ពីរសញ្ញាចាស់ បានចេញមកពីច្បាប់ដើម្បីកាន់ថ្ងៃឈប់សម្រាក។ នៅថ្ងៃ ឈប់សម្រាកប្រចាំឆ្នាំ បុណ្យចូលឆ្នាំ បុណ្យរំលង បុណ្យប្រមូលផល បុណ្យផ្តុំត្រៃ ថ្ងៃបុណ្យធូន ពិធីបុណ្យរោង ឧបោសថ ហើយបន្ទាប់ពីនោះពិធីបុណ្យសំខាន់ៗហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្ហាញនៅលើថ្ងៃឈប់សម្រាក។ ការធ្វើ បែបនេះគឺដើម្បីធ្វើតាមលំដាប់នៃការបង្កើត។ យើងត្រូវធ្វើការយ៉ាងលំបាកអស់រយៈពេល៦ថ្ងៃ ហើយសម្រាកនៅ ថ្ងៃទី៧ វាមិនមែនបង្ហាញតែការសម្រាកសម្រាប់ខាងរាងកាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ជាការសំរាកខាងវិញ្ញាណ ដោយធម្មជាតិផងដែរ។ ការសម្រាកនៃព្រលឹងចេញមកពីការទទួលយកព្រះគុណឡើងវិញ ដោយចងចាំវឌ្ឍន ភាព និង ការប្រោសលោះនៃព្រះ។ ដូចលោកជា John Calvin បានកត់សម្គាល់ ដើម្បីធ្វើឲ្យពួកគេបានថ្មី ឡើង។ John Calvin បានកត់សម្គាល់ដើម្បីឲ្យពួកគេលែងមានជំងឺខាងវិញ្ញាណក្នុងរយៈពេល៦ថ្ងៃ ការយកឯក ជន ការកំសាន្ត គួរតែត្រូវបានហាមឃាត់ ប៉ុន្តែគេគួរតែគោរពថ្ងៃនោះ ហើយគួរតែផ្ដោតអារម្មណ៍លើការថ្វាយបង្គំ

សាធារណៈ។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឲ្យមានព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ (អេសាយ 58: 13-14) ដើម្បីនៅជាប់
នឹងព្រះគ្រីស្ទ

[សំណួរ១]

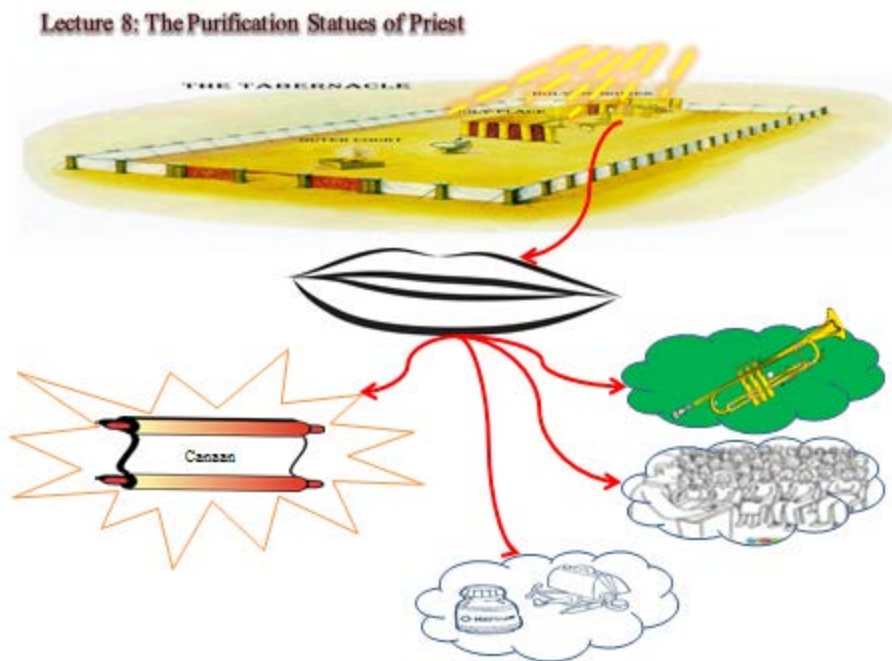
1. ហេតុអ្វីបានជាសង្ឃត្រូវតែបរិសុទ្ធយោងតាមលេវីវិន័យ 21:23 ?
2. តើមានលក្ខខណ្ឌអ្វីដែលធ្វើឲ្យព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងតង្វាយ ហើយទ្រង់ទទួលយកនៅក្នុងលេវីវិន័យ
22:21 ?
3. ចូរប្រាប់ពីអ្វីដែលពួកគេគួរធ្វើនៅក្នុងពិធីបុណ្យរោងឧបោសថដោយអានលេវីវិន័យ 3: 33-44 ។
4. ចូររៀបរាប់ពីពិធីបុណ្យមួយចំនួនដែលព្រះបានតាំងសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល។
5. ទោះបីជាពួកគេមានពិធីបុណ្យខុសៗគ្នាក៏ដោយ ប៉ុន្តែតើអ្វីដែលជាលក្ខណៈធម្មតារបស់ពិធីបុណ្យ
នោះ ?
6. ចូរស្វែងរកកន្លែងដែលពិធីបុណ្យទាំងត្រូវបានបង្ហាញ (8, 12-13, 16-19, 27, 36-37) ហេតុអ្វីបានជា
ពួកគេរួមបញ្ចូលការថ្វាយតង្វាយ ?
7. តើអ្វីទៅជាគុណតម្លៃនៅក្នុងផែនការប្រចាំឆ្នាំសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល ?
8. តើថ្ងៃបុណ្យធម្មតាបានបើកសម្តែងយ៉ាងដូចម្តេចដើម្បីរំលឹកសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ?
9. តើប្រព័ន្ធទៀងទាត់ផ្តល់ឲ្យយើងនូវអ្វីខ្លះដើម្បីរំលឹកពួកគេ ?
10. តើវាមានគុណតម្លៃប្រភេទណាក្នុងការធ្វើប្រតិទិនដើម្បីធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះ ដើម្បីមិនឲ្យមានការធ្វើ
អារម្មណ៍ណា ?
11. តើអ្នកគួររំលឹកយ៉ាងដូចម្តេច អំពីសកម្មភាពពិសេសរបស់ព្រះ ? (ចងចាំបុណ្យនេះជាថ្ងៃដ៏រីករាយ)។

សេចក្តីបង្រៀនទី ៩ លក្ខណៈភាពបរិសុទ្ធនៃសង្ឃ

គំនិតរូបភាព

លេវីវិន័យត្រូវបានបញ្ចប់ដោយបង្ហាញដោយមេរៀននិយាយអំពីជីវិតនៅស្រុកកាណាន។ អំពើបាបដែលប្រមាថដល់ព្រះដែលចែងនៅក្នុងបញ្ញត្តិទីបីត្រូវបានហាមឃាត់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។

1. ការប្រមាថព្រះយេស៊ូវគឺចេញពីមាត់ដែលមិនស្អាត។
2. ថ្ងៃឈប់សម្រាកនៅក្នុងទឹកដី - ថ្ងៃដ៏វិសុទ្ធ។
3. ទឹកដីនៃព្រះពរ - ដីបរិសុទ្ធ។
4. ពាក្យសច្ចាចំពោះព្រះយេស៊ូវគឺជាមាត់បរិសុទ្ធ។

សេចក្តីបង្រៀនទី១

លក្ខណៈភាពបរិសុទ្ធនៃសង្ឃ

1. បទគម្ពីរ: លេខីន័យ 25:1-5

2. ខសំខាន់:

3. ការសង្កេត:

លេខីន័យត្រូវបានបញ្ចប់ដោយបង្ហាញពីមេរៀននិយាយអំពីជីវិតនៅស្រុកកាណាន។ អំពើបាបដែលប្រមាថដល់ព្រះដែលចែងនៅក្នុងបញ្ញត្តិទីបីត្រូវបានហាមឃាត់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។

តង្វាយដែលត្រូវថ្វាយចំពោះព្រះយេហូវ៉ាដោយសម្បជ និង ដោយស្ម័គ្រចិត្តត្រូវធ្វើតាមការសន្យា។ ក្រឹត្យន័យនៅក្នុងចំណោមក្រឹត្យន័យទាំងនោះ ជាថ្ងៃឈប់សម្រាកជាធម្មតាសម្រាប់ពួកគេ ដែលពួកគេត្រូវយករក្សាទឹកដីនោះ។ ដីមិនគួរដាំដំណាំនៅរៀងរាល់៧ឆ្នាំម្តង ហើយរាល់៥០ឆ្នាំ (ឆ្នាំនៃសេរីភាព) បំណុលទាំងអស់គួរតែត្រូវលុបចោល ហើយគេគួរតែប្រគល់ទៅម្ចាស់ដើមវិញ។ សម្រាប់ថ្ងៃឈប់សម្រាកប្រចាំឆ្នាំ និង ៥០ឆ្នាំព្រះបានអនុវត្តគោលការណ៍ដែលនាំមកនូវប្រចាំថ្ងៃត្រូវបានប្រទានទ្វេដងដល់ពួកគេមុនថ្ងៃនោះ។

4. ការពិពណ៌នា:

1) ជំពូក 24 , ការប្រមាថព្រះយេហូវ៉ា - បបួរម៉ាត់មិនស្អាត - មូលហេតុដែលភាសាជីវិតរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះនៅទឹកដីកាណានក្នុងសេចក្តីសន្យាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំង ព្រោះជាតួនាទីជាមូលដ្ឋាន ដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ព្រះបន្ទូលគឺជាបុគ្គលម្នាក់។ យ៉ាកុបបង្រៀនថា៖ យើងផ្ដោតអារម្មណ៍លើការសម្រាកបន្តិចបន្តួចដែលខ្ញុំត្រួតត្រាអ្វីៗទាំងអស់ ហើយប៉ុលបានហាមមិនឲ្យនិយាយពាក្យស្លោកពាគ ពាក្យមិនសមរម្យ និងពាក្យមិនស្មោះត្រង់ តែត្រូវនិយាយពាក្យដែលពេញដោយព្រះគុណនៅក្នុងក្រុមជំនុំវិញ។ ការបង្ហាញពីរូបភាពរបស់ព្រះគឺទាក់ទងនឹងជីវិតនៃការនិយាយយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។

2) ជំពូក 25 ការសម្រាកនៅក្នុងទឹកដី - ទឹកដីបរិសុទ្ធ - ហើយវាក៏ជាគោលបំណងដែលព្រះយេហូវ៉ាបានបង្រៀនថា៖ ក្រោយពីរកាន់ថ្ងៃឈប់សម្រាករាល់៧ឆ្នាំ នោះទ្រង់បានបង្គាប់គោលការណ៍ និង វិធីដែលរក្សាឆ្នាំនៃការដោះលែងជារៀងរាល់៥០ឆ្នាំ គឺដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល។ នៅថ្ងៃឈប់សម្រាកមនុស្សទាំងអស់គួរឈប់ធ្វើការទាំងឡាយ ហើយផ្ដោតអារម្មណ៍លើការថ្វាយបង្គំព្រះ។ ហើយក៏នៅឆ្នាំនៃការដោះលែងពួកគេគួរតែត្រឡប់ទៅម្ចាស់ដើមវិញ។ តាមរយៈការធ្វើឲ្យទឹកដីជាអ្នកបម្រើ បំណុលគួរតែត្រូវបានដោះស្រាយដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និង សេចក្តីសុចរិតដែលពួកគេគួរតែធ្វើឲ្យទឹកដីកាណានពេញលេញភាពបរិសុទ្ធ និង សន្តិភាព។ វាគឺជាគោលការណ៍ដើម្បីលុបបំបាត់ភាពខុសគ្នារវាងអ្នកក្រ និង អ្នកមាន។ ហើយគេមិនត្រូវលក់ដីរបស់ខ្លួនឡើយ ព្រោះវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គោលការណ៍នៃជីវិតរបស់ពួកគេនៅតែមាន

ភាពបរិសុទ្ធ និង សន្តិភាព ហើយពួកគេគួរតែរស់នៅក្នុងភាពជាម្ចាស់នៃគំនិត និង ភាសា។ ដើម្បីយល់ពីដំណឹង
ល្អនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក្រុមជំនុំជំនួញត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈគំរូមួយ។ ពួកគេត្រូវបានបង្រៀនដោយសាវ័ក ហើយ
បានយកការប្រកបមួយទៅជាមួយ ហើយបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋានដល់ព្រះ នោះគ្មានមនុស្សក្រីក្រនៅ
ក្នុងពួកគេទេ។ គោលការណ៍នេះនឹងត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងពួកជំនុំដែលស្គាល់ដំណឹងល្អ។

3) ជំពូក26 ព្រះពរនៃទឹកដី – ទឹកដីបរិសុទ្ធ

(1) លទ្ធផលនៃការស្តាប់បង្គាប់ (លេវីវិន័យ 26:1-13) –គ្រឹះ និង ប្រភពនៃជីវិត សុភមង្គលរបស់អ៊ីស្រាអែល
គឺអាស្រ័យលើទំនាក់ទំនងការតាំងសញ្ញា។ តើយើងនឹងរៀនអ្វីខ្លះអំពីការតាំងសញ្ញា? ទីមួយ ការតាំងសញ្ញា
មានន័យថា៖ការរក្សាទំនាក់ទំនងរវាងស្តេច និង អ្នកបំរើ។ ដោយព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសពួកគេនៅឡើយទេ
ហើយបានរំដោះពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីប (អំពើបាប) ទ្រង់បង្កើតពួកគេឲ្យរស់នៅក្នុងដីវិវិតនៃសេចក្តីសញ្ញា
ហើយទាមទារឲ្យមានការឆ្លើយតបយ៉ាងដាច់ខាត នូវសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះ។ (24:25 26:13) ដូចជាសេចក្តី
សញ្ញាបានរក្សាទុកដោយការថ្វាយបង្គំនោះ ព្រះបានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់ពួកគេច្បាស់ណាស់។ ទីពីរ, វា
មានលក្ខណៈពិសេសបី (4) ។ (ក)ព្រះពរដើម្បីសម្រួលតាមរដូវកាល។ (ខ) បើយោងតាមយញ្ញបូជាដ៏ស្មោះ
ត្រង់ព្រះពរនឹងទទួលបានផលផ្លែដោយរីកចម្រើន។ (គ)ព្រះពរដែលបានលើកឡើងចេញពីដើមឈើ ការដាំដុះ
ទាំងអស់។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលមានការតាំងសញ្ញាថ្មីជាមួយព្រះត្រូវបានសន្យានៅក្នុងគ្រួសារ កន្លែងធ្វើការ និង
ជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនព្រះបិតាប្រភេទត្រូវបានសន្យាច្បាស់ហើយ។ យើងគួរថ្វាយតង្វាយទោះបីគ្មានការងារក៏ដោយ។

(2) “នោះអញនឹងបង្ការភ្លៀងមកតាមរដូវកាល ហើយជីវិតនឹងចម្រើនផល ឯដើមឈើទាំងប៉ុន្មាននៅចំការ នោះនឹង
បង្កើតផ្លែដែរ” (លេវីវិន័យ 26:4) ការតាំងសញ្ញាជាមួយក្រុមជំនុំអ៊ីស្រាអែលក្នុងសញ្ញាចាស់គឺជាគ្រឹះនៃជីវិត និង
ប្រភពនៃសុភមង្គលរបស់ពួកគេ។ ការបង្កើតសេចក្តីសញ្ញាគឺដើម្បីឲ្យមានទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និង អ្នកបំរើទ្រង់
ព្រះបានជ្រើសរើសពួកគេ ពីខាងក្រៅ ហើយបានជួយសង្គ្រោះគេ ពីអំពើបាបនៅអេស៊ីប ហើយបានទាមទារឲ្យ
ពួកគេស្តាប់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យពួកគេរស់នៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ (24:25, 26:13) ។ ការ
តាំងសញ្ញាត្រូវបានរក្សាទុកដោយព្រះស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ដោយការគោរពព្រះដែលបានប្រទានពរដល់ជីវិត។ ព្រះពរនៃ
ព្រះជាគោលបំណងខាងវិញ្ញាណ។ វាជាការបើកបង្ហាញព្រះពរដោយឥតឈប់ឈរ។

(2) តើលេវីវិន័យ 26: 14-26 បង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពីការតាំងសញ្ញា? ទីមួយ ការតាំងសញ្ញាដែលបានចាក់ ឬស
ទៅលើអំប្រាហាំត្រូវបានបង្ហាញដោយការគោរពកោតខ្លាចព្រះ។ បន្ទាប់មកជីវិតជាប្រភពនៃព្រះពរនឹងក្លាយជា
ការពិត។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគេបែរជាបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះ គ្រោះទុរភិក្សនឹងចូលមកដល់ នោះតង្វាយនៃគ្រប់
ធុញ្ញជាតិនឹងគ្មានទៀតទេ ។ (16) ហើយភាពអត់ឃ្លាននឹងត្រូវកើតឡើង (17) ចំការ និង ដើមឈើហូបផ្លែ
របស់គេនឹងមិនបង្កើតផលផ្លែទេ។ ទីពីរ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលបានយកសេចក្តីសញ្ញាថ្មី ជាមួយព្រះគួររៀនពីសារៈ
សំខាន់នៃការកាន់ខ្ជាប់តាមព្រះគ្រីស្ទ។ ទីបី វិន័យវិជ្ជមានជាការដាក់ទណ្ឌកម្ម៧ដងនៅពេលមានសត្វព្រៃ និង

សត្វចង្រៃលេចដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់កើតឡើង។ តង្វាយជួនត្រូវថ្វាយឲ្យបានល្អដូចជាការដាក់ទោសមួយ។
(20) ប៉ុន្តែ ការល្បងលនៃសេចក្តីសញ្ញាជាគោលបំណងនៃការហ្វឹកហ្វឺន។

(4) “ដោយមើលងាយដល់អស់ទាំងច្បាប់អញ ហើយខ្លឹមក្រឹត្យក្រមរបស់អញ ដល់ម្ល៉េះបានជាមិនព្រមប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងសេចក្តីបង្គាប់នេះ គឺឯងផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញារបស់អញចេញវិញ” (15) សេចក្តីសញ្ញានេះបានចាក់ឫស ទៅជាអំប្រាបាំហើយត្រូវបានបង្ហាញដោយការគោរពដល់ព្រះ។ បន្ទាប់មកជីវិតដែលជាប្រភពនៃព្រះពរនឹងក្លាយជាការពិ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេមិនស្តាប់បង្គាប់ គ្រោះទុរភិក្សនឹងកើតឡើង។ ការថ្វាយតង្វាយនៃយញ្ញបូជានឹងត្រូវចាត់ទុកជាឥតប្រយោជន៍ និង ត្រូវបានដកហូតដោយសត្រូវ។ (16) ហើយពួកគេត្រូវបានពោរពេញដោយភាពតក់ស្លុត ហើយនឹងគេចផុតពីស្ថានភាពនោះ។ (17) ចម្ការ និង ជំនាំរបស់ពួកគេនឹងមិនបង្កើតផលទេ។ ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះយេហូវ៉ាគឺជាទំនាក់ទំនងស្មោះត្រង់រវាងនិងគ្នា។ ខ្ញុំបានយកសេចក្តីសញ្ញាថ្មីជាគ្រឹស្ថានដឹងពីសារៈសំខាន់នៃការរំជួលចិត្តក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងគ្រប់បញ្ហាទាំងអស់ដែលខ្ញុំសារភាពថាព្រះជាព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ ហើយធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ហើយការប្រមូលផ្តុំនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាកិច្ចការចម្បងរបស់ខ្ញុំ។ ឬ បើខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ការហាជ័យរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងប្រែចិត្តហើយជឿជាក់លើព្រះវិញ។ ការព្រមាននេះ គឺជាការបង្ហាញពីក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់។ (2) កម្លាំងរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវចំនាយដោយឥតបានការ ព្រោះដ៏របស់អ្នកមិនបង្កើតភាគផលឡើយ ហើយដើមឈើក៏មិនបង្កើតផលផ្លែដែរ។ លោកបានព្រមានថា មិនត្រឹមតែការដាក់ពិន័យអវិជ្ជមានប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំងវិជ្ជមានដែលទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យទទួលការដាក់ទោស7ដង បញ្ចូលសត្វព្រៃ និង បញ្ជូនសត្វល្អិតទៅកាន់ពួកគេ។ រាល់ការថ្វាយតង្វាយត្រឡប់ជាឥតប្រយោជន៍គឺជាស្ថានភាពអាក្រក់បំផុតដែលព្រះអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ការហាជ័យ និង ការរងទុក្ខវេទនារបស់រាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញាគួរតែត្រូវបានទទួលពីអ្នកផ្សេងទៀត។ ដោយសារការហ្វឹកហ្វឺនរបស់ព្រះមានគោលបំណងក្នុងការល្បងល។ ការរងទុក្ខវេទនារបស់យ៉ូប ដែលយើងគិតថា ហាក់ដូចជាជួសវាងពីភាពបរិសុទ្ធរបស់គាត់ តែគាត់បានទទួលតាមបំណងព្រះ ដ៏អស្ចារ្យនៃទ្រង់ ហើយតាមរយៈគាត់ព្រះនាមព្រះត្រូវបានលើកតម្កើង។ គ្រឹស្ថានដែលមានព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះភ័យខ្លាចចំពោះការដាក់ទោសតូចតាច ហើយខ្មាសបាប ដោយរង់ចាំព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដើម្បីទទួលស្គាល់ព្រះវរបិតា។ ដូចជាសត្វក្តាន់ដែលស្រែកទឹកកំពុងស្វែងរកទឹក។

4) ជំពូក 27, សម្បថទៅព្រះយេហូវ៉ា – បបូរម៉ាត់បរិសុទ្ធ

(1) មិនត្រូវមើលងាយថ្ងៃឈប់សម្រាកទេ គឺរៀងរាល់ឆ្នាំគេមិនត្រូវបិទទ្វារទាស់នឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីសម្រាកនៅក្នុងទឹកដីនោះឡើយ។ ឯអស់អ្នកដែលបានរួចពីជាវ នោះទ្រង់ដឹកនាំទៅឯស្រុកបាប៊ីឡូន ហើយគេក៏ធ្វើជាអ្នកបរិបស្សន៍ នឹងវង្សានុវង្សរបស់ទ្រង់តទៅ ដរាបដល់នគរព័ស៊ីបានគ្រប់គ្រងរាជ្យឡើង ដើម្បីឲ្យបានសំរេចតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា ដែលមកដោយសារមាត់ហោរាយេរេមា ទាល់តែស្រុកនោះបានគំរប់ពេលដែលត្រូវឈប់សំរាកឲ្យបានគ្រប់៧០ឆ្នាំ ដ្បិតក្នុងរវាងដែលចោលទេ នោះស្រុកបានឈប់សំរាកទៅ ។(2វិចិត្រទី 36: 20,21)

[សំណួរទី៧]:

1. តើបបូរមាត់មិនស្អាតនៅក្នុងជំពូក 24 គឺជាអ្វី?
2. តើអ្វីជាសេចក្តីសម្រាក និង ព្រះពរនៅលើដីបរិសុទ្ធនៅក្នុងជំពូក 25-26?
3. តើបបូរមាត់ស្អាតនៅក្នុងជំពូក 27 គឺជាអ្វី?
4. តើអ្វីជាវិធីសាស្ត្រដំបូងដែលអ៊ីស្រាអែលគួរថែរក្សាទឹកដី? (3-5, 11)
5. តើថ្ងៃឈប់សម្រាកប្រចាំឆ្នាំនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលជាអ្វី?
6. តើអ្វីទៅជាខ្លឹមសារសំខាន់ៗនៃថ្ងៃដោះលែង? (13-22)
7. តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងដែលថ្ងៃនៃការដោះលែងបានបង្ហាញរវាងការថែរក្សាទឹកដី និង យុត្តិធម៌?
8. តើ«ការដោះដី»រំលឹកយើងអំពីអ្វី? (24)
9. នៅក្នុង (ខ 25-55) រួមបញ្ចូលគោលការណ៍នៃជីវិតដែលបានតភ្ជាប់គ្នា។ តើគោលការណ៍អ្វីដែលនិយាយអំពីការរំពឹងទុករបស់ព្រះ?
10. តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងរវាងការថែរក្សាដីធ្លី និង ពិភពលោក?
11. តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងរវាងការប្រើដីមិនត្រឹមត្រូវ និង សង្គត់សង្កិនប្រជាជនត្រូវបានដកចេញ?
12. តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ការស្តាប់បង្គាប់របស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងណា? (3-13)
13. តើព្រះបានប្រដៅទៅលើមនុស្សដែលមិនស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងដូចម្តេច? (1-39)
14. តើព្រះបានលាតត្រដាងអ្វីខ្លះ អំពីការផ្តល់ឱកាសផ្សេងទៀតឲ្យអ៊ីស្រាអែលស្តាប់បង្គាប់នៅខ 18-21,23,27?
15. ក្រោយពីព្រះបានដាក់ទោសពួកគេយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដោយបោះបង់ចោលទឹកដីហើយនៅពេលពួកគេបានប្រែចិត្តតើព្រះសន្យាយ៉ាងដូចម្តេច?
16. តើអ្វីជាការទទួលយករបស់ព្រះ ទាក់ទងនឹងការដាក់ទោស និង រង្វាន់?
17. យើងមិនគួរកាត់ស្រាយខគម្ពីរទាំងអស់ដោយយោងទៅតាមរង្វាន់ និង ការដាក់ទោសទេ។ ប៉ុន្តែ យើងអាចគិតពីអ្វីដែលព្រះមានបន្ទូលមកយើង គឺអំពីការប្រព្រឹត្តរបស់យើង។ តើព្រះបានធ្វើយ៉ាងណាចំពោះរឿងរ៉ាវដែលបានកើតឡើង?
18. ពេលដែលរឿងរ៉ាវដ៏អស្ចារ្យមួយបានកើតឡើង តើព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលប្រាប់អ្នកយ៉ាងដូចម្តេច?

[កំណត់ចំណាំពិសេស] អត្ថន័យធាតុផ្សំនៃរូបឆ្មោះរបស់ព្រះ មានសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណានិង ភាពស្មោះត្រង់ និង ការអនុវត្តរបស់វា

ការណែនាំ

តើព្រះគម្ពីរលើវីនីយបង្ហាញអ្វីខ្លះនៅក្នុងទស្សនៈនៃការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្មោះរបស់ព្រះ? យើងគិតពីទស្សនៈនៃធាតុផ្សំបីយ៉ាង។ តើលើវីនីយបង្ហាញពីរឿងនេះយ៉ាងដូចម្តេចដែលយើងនៅក្នុងការស្តារឡើងវិញនៃរូបរបស់ព្រះអំពីធាតុបីយ៉ាង សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់យ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ យើងពិនិត្យមើលវាឡើងវិញនៅក្នុងមាតិការសរុបនៃលើវីនីយ ហើយក៏មានចំណុចស្រដៀងគ្នា និង ចំណុចផ្សេងគ្នាព្រមទាំងវិធីដែលពួកគេត្រូវបានអភិវឌ្ឍ ហើយយើងក៏សង្កេតឃើញពីរបៀបដែលពួកគេបង្ហាញពីធាតុក្រុមសីលធម៌បន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះ។

1. ធាតុផ្សំនៃសេចក្តីសុចរិត:

2. លេវីនីយបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយគ្នាពីអ្វីផ្សេងទៀតបានបង្ហាញពីមុន។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ និង និក្ខមនំអំពើបាបគឺជាសកម្មភាពដើម្បីបំបាត់សេចក្តីសុចរិត ព្រះបានតម្រូវឲ្យមានការបង្កើនឈាមសម្រាប់ការស្តារឡើងវិញ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត ការបង្កើនឈាមដែលពួកគេដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងប្រព័ន្ធជាការប្រោសលោះដែលត្រូវបំពេញសម្រេច។ ដូច្នេះ យើងរកឃើញអត្ថបទដែលបង្ហាញពីការពិតជាច្រើន។

- 1) សេចក្តីសុចរិតមិនអាចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយវាគួរតែត្រូវបានរក្សាទុកផ្ទាល់ដោយស្មោះត្រង់។ សេចក្តីសុចរិតគឺជាស្តង់ដារ និង លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ ពីព្រោះថា នៅពេលដែលសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះត្រូវបានគេទទួលយកគ្រប់ពេល គ្រប់ទីកន្លែង អ្វីៗទាំងអស់នឹងចាប់ផ្តើម។
- 2) ដើម្បីបំពេញសេចក្តីតម្រូវរបស់ទ្រង់ សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានជំនួសដោយព្រះគ្រីស្ទ តែឈាមនៃសត្វគ្រាន់តែជាស្រមោលដែលបង្កើតសេចក្តីសុចរិត។ វាមានន័យថា ការប្រោសព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញម្តងហើយម្តងទៀត។ ទោះបីជាឈាមនៃសត្វមិនដែលអាចនឹង សម្អាតបាបក៏ដោយ តែវាជាការបើកសម្តែងពិតពីព្រះម្តងហើយម្តងទៀត។ សង្ខេបមកសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់បានមកពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
- 3) . សេចក្តីសុចរិតគឺជាស្តង់ដារនៃគ្រប់ទាំងការវិនិច្ឆ័យ។ ដោយសារសេចក្តីសុចរិតគឺជាការដែលព្រះទទួលស្គាល់ថា ជារឿងត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះ សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះអាចជាស្តង់ដារនៃការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់។ ទោះបីជានៅក្នុងបុគ្គលផ្ទាល់ ឬ សហគមន៍ បើសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានបង្កើតឡើង នោះអ្វីៗទាំងអស់ក៏នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងដែរ។ ដូច្នេះ លេវីនីយ៍រំពឹងថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគួរតែជាខ្នាត ដើម្បីវាស់ការគ្រប់យ៉ាង។ នេះគឺជាគ្រឹះនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះដែលជាមូលដ្ឋាននៃប្រជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញា និង ជាគ្រឹះនៃនគរអធិបតេយ្យនៃសេចក្តីសញ្ញា។ លេវីនីយ៍រំពឹងថា អ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវបានស្ថាបនាឡើងលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជានគរនៃសង្ឃៗ។

3. រូបភាពនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា:

ទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតនៃរូបបន្ទុះរបស់ព្រះគឺសេចក្តីមេត្តាករុណា។ សេចក្តីមេត្តាករុណាត្រូវបានប្រើជាការអណិតអាសូរ និង សេចក្តីស្រឡាញ់។ ដោយសារនគររបស់ព្រះដែលបានសង់លើសេចក្តីសុចរិតដែលមានពេញដោយសេចក្តីមេត្តាករុណានោះព្រះអង្គស្រឡាញ់ការរស់នៅស្របតាមគោលការណ៍នៃសាសន៍សាម៉ារីចិត្តល្អនៅក្នុងគ្រប់ទំនាក់ទំនងទាំងអស់។ តើពន្លឺនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាបានសម្តែងក្នុងលេវីនីយ៍យ៉ាងដូចម្តេច ?

(1) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះតែងតែគ្រប់ប៉ាង ប៉ុន្តែវាជាសាវតារនៃរាល់កិច្ចការប្រោសលោះទិសន្តោសប្រោសនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងពួកលេវី ជាញឹកញយជាកន្លែងដែលសេចក្តីមេត្តាករុណានឹងត្រូវបានផ្តល់ឲ្យ។ បង្អស់របស់ព្រះចង្អុលបង្ហាញនិមិត្តរូបនៃព្រះគ្រីស្ទដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ ដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទក៏ក្លែងក្លាយ។ ព្រះជាម្ចាស់តែងតែផ្តល់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើវាដោយយកចិត្តទុកដាក់។ ទិសន្តោសប្រោសនៃ

សេចក្តីមេត្តាករុណាដែលពួកលើវិបានកំណត់ (លេវីន័យ 16:14,16:216:15,13) បង្ហាញថា ព្រះមហាក្សត្រនៃព្រះ និង គ្រប់សកម្មភាពនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែលបានដំណើរការដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ហើយវាក៏នឹងបានបញ្ចប់ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែរ។ សម្តេចសង្ឃត្រូវបោះឈាមរបស់គាត់នៅលើទីសន្តោសប្រោស។ ហើយទីតាំងនៃទីសន្តោសប្រោស គឺស្ថិតនៅលើទីបរិសុទ្ធនៃតង្វាយធួន និង នៅក្នុងពពក និង នៅក្នុងរាំងនន។ បន្ទាប់មកនៅពេលដែលសង្ឃបានអធិស្ឋានព្រះបានប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកគេ។

(2) ច្បាប់ថ្វាយតង្វាយនៅក្នុងលេវីន័យបង្ហាញពីរបៀបដាក់ស្នែងដែលអាចទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណាចេញពីបង្គំនៃព្រះ។ តាមរយៈរាំងននដែលបានបើកនៅពេលពួកគេចូលទៅបង្គំនៃសេចក្តីមេត្តាករុណានោះពួកគេនឹងទទួលនូវការរស់ឡើងវិញ និង ការបន្តដើម្បីទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ។ យ៉ាកុបយល់ថាពាក្យសេចក្តីមេត្តាករុណាល្អៗការជំនុំជម្រះគឺជាសេចក្តីពិត។ សេចក្តីសុចរិតកាន់តែខ្លាំងឡើងដូចជាសេចក្តីមេត្តាករុណា។

(3) ឈាមត្រូវបានចាត់ទុកជានិមិត្តរូបនៃជីវិត ការព្រមានពីការជំនុំជម្រះ និង សារៈសំខាន់នៃជីវិត ដូច្នេះព្រះជាម្ចាស់ចង់ឲ្យឈាមត្រូវបានសងដោយឈាម។ ហើយតាមរយៈការបង្ហូរឈាមនោះ សេចក្តីសុចរិតនឹងត្រូវបានស្ថាបនាឡើង។ បើគ្មានការបង្ហូរឈាមទេ នោះគ្មានសេចក្តីសុចរិតទេ។ ពួកគេអាចចូលទៅជិតព្រះដោយសារឈាម។ ជាពិសេសវាបានបង្ហាញម្តងហើយម្តងទៀតថា ការពិតនៃឈាមសត្វ, ជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចរស់ឡើងវិញ។ នៅទីបំផុតព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ព្រះលោហិតនៃលេវីន័យត្រូវការ ការស្តារឡើងវិញនូវរូបផ្ទះរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ មានតែព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលបានសម្រេចគោលបំណងនេះ ប៉ុន្តែគុណធម៌គុណ និង ការ ប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សគឺតែងតែបរាជ័យ។ អ្នកដែលចាត់ទុកឈាមជាបស់ធម្មតាត្រូវបានកាត់ចេញពីព្រះ។ (17:12) ដូច្នេះ ជីវិតរបស់រាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ គួរតែមានលក្ខណៈដូចជាគ្រូពេទ្យដែលដែលបាន ចាត់ទុកឈាមជាបស់សំខាន់ (9:9,5: 9,17: 12,17: 11 4: 6, 30 1: 5 16:14)។

4. រូបភាពនៃភាពស្មោះត្រង់:

- 1) នៅពេលមនុស្សម្នាក់លួចទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួននោះភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់នឹងត្រូវបានបំផ្លាញដោយព្រោះការរំលងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះក្នុងការរក្សាភាពស្មោះត្រង់។ នៅគ្រប់ទីកន្លែងភាពស្មោះត្រង់គួរតែជាគ្រឹះនៃព្រះ និង អ្នកជិតខាង។
- 2) ឫសគល់នៃអំពើបាបគឺជាភាពមិនស្មោះត្រង់។ អំពើបាបទាំងអស់ត្រូវបានដាក់ចូលទៅក្នុងការបំភាន់ហើយធ្វើការដោយសកម្មភាពមិនស្មោះត្រង់ជាវិជ្ជមាន។ ចំពោះខ្លួនឯង អ្នកជិតខាង (6: 2) និង ព្រះ។ អ្នកណាដាក់ដួងចិត្តរបស់ខ្លួនទៅលើរូបព្រះក្លែងក្លាយ អ្នកនោះនឹងស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹត។ អ្នកដែល

បាត់បង់ភាពស្មោះត្រង់ក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកជិតខាងហាក់ដូចជាអ្នកដែលបាត់បង់ជីវិត។ ភាពឥតស្មោះត្រង់ខាងរូបកាយត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ទៅនឹងភាពភ្លៀវភ្លាខាងវិញ្ញាណ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

លេវីវិន័យបង្ហាញពីការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះបញ្ចាំងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ពីព្រោះមានរឿងបីដែលត្រូវបានប្រើនៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាស់តាមរូបសម្រាប់ព្រះដែលរូបមាន៖ ឈាម ទឹកស្អាតប្រោស និងច្បាប់ដើម្បីបង្ហាត់ឲ្យមានជីវិតស្មោះត្រង់ ត្រូវបានសង្ខេបនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និង សេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់។

សេចក្តីបន្ថែម #2 : តង្វាយផ្សេងៗនៅក្នុងកណ្តាលលេវីវិន័យដោយ (Michael G. Mckelvery)

តង្វាយ	ករណី	តង្វាយ	លក្ខណៈ	ផ្នែកដុត	ឧកម្ម	តង្វាយទូទៅ
តង្វាយដុត	តែងតែ	គោឈ្មោល	ឥតខ្ចោះ	ទាំងអស់	1:3-9	6:9-13
		ចៀម, ពពែ			1:10-13	
		ភ្នំ, ព្រាបផ្ទះ, ព្រាប		ទាំងអស់ឬ, ស្ថិតក្នុងការពិចារណា	1:14-17	
តង្វាយធូន	សង្ឃ	គោឈ្មោល	គោឈ្មោលគ្មានស្លាកស្នាម	ខ្លាញ់	4:3-12	4:1-2 6:24-30
	ពួកជំនុំ				4:13-21	
	អ្នកដឹកនាំ	ពពែ	គោឈ្មោលគ្មានស្លាកស្នាម		4:22-26	
	ផ្ទាល់ខ្លួន	ពពែ/ ចៀម	គោគ្មានស្លាកស្នាម		4:27-5:6	
		ព្រាបពីរ		បក្សីកូនដំបូង- បក្សីកូនទី២ទាំងអស់- ពិចារណាទាំងអស់	5:7-10	
		Epha 1/10 ម្សៅយ៉ាងម៉ត់ - ការចាប់ឆ្មោត	មិនលាយប្រេងតែលាយគ្រឿងក្រអូប		5:11-13	
តង្វាយធូន	របស់បរិសុទ្ធ	ពពែទៅតាមស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុរបស់ពួកគេ	គ្មានស្លាកស្នាម	ខ្លាញ់	5:14-16	
	ប្រព្រឹត្តិបាប				5:17-19	

	ឲ្យរួចពី ទោស				5:11-13	
តង្វាយ ម្សៅ	តែងតែ	ម្សៅ / នំលាយប្រេង	គ្មានមេ	ដាក់ដៃលើ	5:14-16	
	ដាក់ដៃ លើ			ទាំងអស់	5:17-19	
តង្វាយ មេត្រី	តែងតែ	គោឈ្មោល/ គោ	គ្មានស្លាកស្នា ម, អ្នកថ្វាយគួរនាំ តង្វាយមក	ខ្លាញ់	6:1-7	
		ពពែ/ ចៀម			6:14-18	
	អព្រះគុ ណា	គោលឈ្មោល/ គោ	នំបីប្រភេទ លាយប្រេង		6:19-23	
		ពពែ/ ចៀម			3:1-5	
	សម្បថ	គោលឈ្មោល/ គោ	គ្មានស្លាក ស្នាម		3:6-16	
					7:11-15, 22:29	
	តង្វាយ ស្ម័គ្រចិត្ត	គោលឈ្មោល/ គោ	ចំនួនដែល អាចថ្វាយបាន			
		ពពែ/ ចៀម			7:16-18, 22:17-25	

សេចក្តីបន្ថែម#៣ ថ្ងៃបរិសុទ្ធនៃកណ្តាលវិវិធី

ករណី	ការរៀបចំពេល វេលា	ខ្លឹមសារ	ឧត្តម្តី
ថ្ងៃឈប់សម្រាក	ថ្ងៃទី៧	ការជួបជុំជីវិតសុទ្ធត្រូវបានបើកដោយមិនធ្វើការ។	23:3
បុណ្យរំលង	ថ្ងៃទី១ក្នុងខែដំ បូង	ពេលល្ងាចគេត្រូវរៀបចំសំរាប់ពិធីបុណ្យរំលង។ នៅថ្ងៃ បន្ទាប់ពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតដំបែរត្រូវបានចាប់ផ្តើម។	23:5-8
		នៅថ្ងៃក្នុងសប្តាហ៍នោះស្រាវអែលត្រូវ បានបរិភោគនំប៉័ងឥតដំបែរ ហើយថ្វាយបូជាថ្វាយដល់	23:9- 14

បុណ្យនំប៉័ងឥតដំបែរ	ថ្ងៃទី១៥នៃខែដំបូង	ព្រះអម្ចាស់។ នៅថ្ងៃទី៧ដំបូងនៃការជួបប្រជុំគ្នាដ៏បរិសុទ្ធ គួរតែត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដោយសម្រាកពីការងារ។	
បុណ្យផលដំបូង	ថ្ងៃបន្ទាប់ពីថ្ងៃឈប់សម្រាកបន្ទាប់ពីថ្ងៃប្រមូលផល	ផលដំបូងពីចម្រុតគួរនាំមក ហើយគាត់គួរថ្វាយជាតង្វាយគ្រឿងដោយមិនបរិភោគ ផលនោះរហូតការប្រមូលផលត្រូវបានបញ្ចប់	23:15-21
បុណ្យថ្ងៃទី៥០	៧សប្តាហ៍បន្ទាប់ពីបុណ្យផលដំបូង	ការជួបជុំដ៏បរិសុទ្ធគួរតែត្រូវបានបើកដោយមិនចាំបាច់ធ្វើការ។ ប្រជាជនយកគោស្នាវឈ្មោលពីរបៀបឈ្មោលមួយ និង បៀម៧ក្បាលមកថ្វាយជាមួយដែរ។ ត្រូវថ្វាយពពែឈ្មោលមួយបៀមឈ្មោលពីរកូនបៀម និង ស្រាទំពាំងបាយជូរ,សង្ឃថ្វាយបៀមពីរ។	
បុណ្យផ្លុំត្រៃ	ថ្ងៃដំបូងនៅក្នុងខែទី៧	ពួកគេគួរតែត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាជាការប្រជុំដ៏បរិសុទ្ធ ហើយពួកគេត្រូវបានបញ្ចប់ដើម្បីថ្វាយវាដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយធ្វើការហើយផ្លុំត្រៃ	23:23-25
ថ្ងៃជូននឹងបាប	ទី១០ក្នុងខែទី១១	ក្រុមជំនុំដ៏វិសុទ្ធត្រូវប្រមូលគ្នាដោយឥតធ្វើការ ហើយម្នាក់ៗត្រូវទទួលខុសត្រូវលើខ្លួនឯង ហើយសម្តេចសង្ឃចូលទៅក្នុងសន្តោប្រោសហើយថ្វាយយញ្ញបូជាទៅព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។	16:1-34 23:26-32
បុណ្យរោងឧបោសថ	សប្តាហ៍ទី១៥នៃខែទី៧	តង្វាយគួរតែត្រូវបានថ្វាយជារាល់ថ្ងៃសប្តាហ៍។ ថ្ងៃដំបូងនិង ថ្ងៃទី៨ត្រូវប្រមូលផ្តុំគ្នាជានុំដ៏ហើយអំឡុងពេលអ៊ីស្រាអែលគួរតែនៅក្នុងហើយរីករាយជាមួយយោលមានផ្លែឈើអូលីវ និងផ្លែឈើជាច្រើនទៀត។	23:33-43
បុណ្យឆ្នាំឈប់សម្រាក	ឆ្នាំទី៧ជារៀងរាល់ឆ្នាំ	ដីគួរតែត្រូវបានសំរាកពេញលេញហើយគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយមិនចាំបាច់ដាំដំណាំ និង ធ្វើចំការទំពាំងបាយជូរទេ។	25:1-7
ឆ្នាំឈប់សំរាក៧ដង	រាល់៥០ឆ្នាំពីថ្ងៃជូន	ត្រូវតែផ្តុំត្រៃឡើង ហើយអោយប្រជាជនទាំងអស់វិលត្រឡប់ទៅស្រុក និង ក្រុមគ្រួសារវិញ។ ដីទាំងអស់លើកលែងតែទីក្រុងគួរត្រូវប្រគល់ទៅម្ចាស់ដើមវិញ។ ហើយត្រូវអោយគេដោះលែងទាសកររបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទៀតផង។	25:8-55

សេចក្តីបន្ថែម # 4 ឧបត្ថម្ភសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ – លេវីវីនីយ 2017

1. ប្រធានបទនៃលេវីវីនីយ (លេវីវីនីយ 11:45) “ដ្បិតអញជាព្រះយេស៊ូវដែលបាននាំឯងរាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីរ្យូម ដើម្បីនឹងធ្វើជាព្រះនៃឯងរាល់គ្នា ដូច្នេះចូរឲ្យឯងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធចុះ ដ្បិតអញបរិសុទ្ធ។”
2. តង្វាយទាំងបីនៃកក្កដា (លេវីវីនីយ 1:1-2) “ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលហៅម៉ូសេមក បង្គាប់លោកពីក្នុងត្រីសាលជំនុំ ឲ្យទៅប្រាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា បើកាលណាពួកអ្នករាល់គ្នាណាមួយចង់ថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះយេស៊ូវ នោះត្រូវតែយកតង្វាយនោះមកពីហ្វូងសត្វ ទោះបីជាគោឬចៀមក្តី។”
3. តង្វាយសំណងទាំងពីរ (លេវីវីនីយ 4:26) “ឯខ្លាញ់ទាំងប៉ុន្មាន នោះត្រូវដុតនៅលើអាសនា ដូចជាខ្លាញ់របស់យញ្ញូឬជាដែលសំរាប់ជាតង្វាយមេត្រីដែរ ហើយត្រូវឲ្យសង្ឃថ្វាយឲ្យធូនចំពោះបាបដែលលោកបានធ្វើនោះលោកនឹងបានរួចចាកទោសហើយ។”
4. ច្បាប់ភាពជាសង្ឃ និង បញ្ជាអំពីបាប (លេវីវីនីយ 8:14) “បន្ទាប់មក លោកនាំយកគោឈ្មោលស្នាវដែលសំរាប់តង្វាយលោះបាបមក ហើយអើរ៉ុននឹងពួកកូនទាំងប៉ុន្មាន ក៏ដាក់ដៃលើក្បាលគោ ដែលជាតង្វាយនោះ រួចសំឡាប់ទៅ។”
5. ច្បាប់នៃភាពបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួន (លេវីវីនីយ 13:45) “ឯមនុស្សណាដែលកើតឃ្លង់ នោះត្រូវឲ្យស្លៀកពាក់កណ្តាច ហើយនៅក្បាលទទេ ត្រូវគ្របបបូរមាត់ខាងលើ ហើយស្រែកថា ខ្ញុំស្លោកគ្រោក។”
6. ថ្ងៃដែលបរិសុទ្ធបំផុត (លេវីវីនីយ 16:1-2) “ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់មានបន្ទូលនឹងម៉ូសេ ក្នុងពេលក្រោយដែលកូនអើរ៉ុនទាំង២បានត្រូវស្លាប់ ដោយព្រោះបានចូលទៅចំពោះទ្រង់គឺទ្រង់មានបន្ទូលនឹងម៉ូសេថា ចូរហាមដល់អើរ៉ុនបងឯង កុំឲ្យចូលជាអ្នករាល់គ្នាមកក្នុងទីបរិសុទ្ធខាងក្នុងរ៉ាំងនន នៅមុខទីសន្តោសប្រោសដែលនៅលើបីបនោះឡើយ ក្រែងលោត្រូវស្លាប់ ដ្បិតអញនឹងលេចមកក្នុងពពកនៅលើទីសន្តោសប្រោស។”
7. ច្បាប់ពីភាពបរិសុទ្ធនៃសម្តេចសង្ឃ (លេវីវីនីយ 25:1-2) “ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់បង្គាប់ដល់ម៉ូសេនៅលើភ្នំសីណាយ ឲ្យប្រាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា កាលណាឯងរាល់គ្នា ចូលទៅក្នុងស្រុក ដែលអញឲ្យដល់ឯង នោះដីនៅស្រុកនោះត្រូវមានពេលឈប់សំរាកថ្វាយព្រះយេស៊ូវ។”